

Tămâie, smîrnă,
și aloë

*Versuri
de
Valentin Popovici*

Tămâie, smirnă, și aloe

Versuri
de
Valentin Popovici

„... trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot
felul de tufari de
tămâie,
smirnă,
și aloe,
cu cele mai alese miresme.”

(Cântarea Cântărilor 4:14)

*Biserica Baptistă Română din Metropola Chicago
484 E. Northwest Highway, Des Plaines, IL 60016*

— 2011 —

Cuvânt înainte

De câțiva ani s-au mai adunat niște poezii în desagă, și le dau drumul să zboare. Poate vor fi de folos cuiva, poate le va spune cineva într-o adunare undeva, și poate vreun suflet de pribeag va fi atins cu ceva din ele, spre înviore și pocăință și mângăiere. Mă rog ca Duhul harului, de la care sunt încredințat că mi-au fost inspirate, să le folosească din plin.

Poate versurile acestea nu sunt decât o urmă pe zăpadă, niște pași pe nisip, un siyah care dispare, dar sunt și ele o pagină din viața mea, din încercările și luptele prin care am trecut, împreună cu cei pe care mi i-a scos Dumnezeu în cale, ca să-mi întărească inima, să-mi lumineze fața, sau să-mi încerce credința și să-mi pună poveri în spate. Prin toate, El a fost cu mine, cu harul Său nemăsurat. Slăvit să-I fie Numele!

Am încheiat volumul acesta cu cei cinsprezece Psalmi ai Treptelor, fiindcă i-am socotit psalmii pe care îi cântau robii care se întorceau din Babilon la Ierusalim, visând treptele albe ale marelui Templu, anticipând sentimentul sărbătoresc al adunării laolaltă a sfinților lui Dumnezeu. Erau psalmii înaintării lor, ai drumului în urcuș, spre adunarea lor la Ierusalim. Și noi astăzi, cu fiecare zi ce trece, ne apropiem, în acest veac târziu, de marea adunare, de strângerea în nor, de sărbătoarea de vis a întâlnirii noastre cu Domnul...

Mă grăbesc puțin acum să le public, fiindcă văd cum bate vântul împotriva, și parcă bate mai tare decât alte ori, mai subtil, mai pătrunzător. Retrăiesc amintirile vechi, când eram batjocoriți, destituiți, exmatriculați pentru credință. Atunci știam de unde bate vântul. Era împotriva noastră securitatea, partidul, informatorii, etc. Azi vântul mi se pare mai tăios, mai ascuțit, și vine de unde nu te aștepți. Socotesc că e o cinste să vedem că „din pricina Ta (Doamne!) suntem dați morții toată ziua, suntem socotiți ca niște oi de tăiat”.

Ca *tămâia* rugăciunilor de seară, ca *smirna* iubirii care suferă totul, ca *aloia* de mângăiere și vindecare, mă rog să fie și acest volum de poezioare pentru cei ce le vor citi; și, plin de bucurie în Domnul, le aduc la picioarele Mântuitorului, ca un prinos al iubirii mele față de El și pentru Numele Său cel mare!

Valentin Popovici
Ianuarie 2011

Un nou pământ

Un glas răsună tare, și zărilor străbate,
Cutremurând pământul cu tot ce-n el se zbate.
Azi Dumnezeu vorbește, opriți-vă și stați,
Voi, mândrelor popoare, cuvântul ascultați!

Căci iată judecata cea dreaptă e aproape
Și cine-n Ziua mare va mai putea să scape?
Când Dumnezeu, El Însuși, va coborî pe nor,
Ca Împărat al slavei Atotstăpânitor.

Ce zi va fi atuncea când cerurile-ntinse,
Cu galaxii în flăcări și bolțile aprinse,
Se vor topi cu trosnet și vor dispărea-n fum,
Și zgura va cuprinde tot ce sclipește-acum!

Pământul cu păcate cât munții de aramă,
Va arde ca o zdreanță murdară și infamă,
În spuza și cenușa și-n flacăra din ghem
Se va topi gunoiul grozavului blestem.

Dar mai aud o goarnă ce sună peste sfere,
Șofarul dă semnalul slăvit de înviere;
Chiar toate de-ar ajunge risipă și mormânt,
Rămâne-va-n picioare al Domnului Cuvânt.

Căci Dumnezeu va face noi veacuri luminoase,
Un nou pământ—grădină, și ceruri mai frumoase.
Noi vom umbla cu Domnul pe-a slăvilor poteci,
Și-a Lui Împărăție va dăinui în veci.

Binecubântare

Să vă binecuvinteze
Domnul din Sion, de sus,
Cu dorințele-mplinite
Și cu daruri de nespus...

Căci v-ați aplecat cu milă
Pân' la cel mai necăjit,
Și l-ați ridicat din groapă,
L-ați salvat și l-ați iubit.

Să vă binecuvinteze
Dumnezeu cu har divin,
Cu-ndurări și fericire
Și cu pacea Sa din plin...

Căci l-ați văzut pe străinul,
Fără haine, fără rost,
Și l-ați invitat în casă,
Și i-ați dat un adăpost.

Să vă binecuvinteze
Dumnezeu mereu cu har,
Plină să vă fie masa,
Și recolta în hambar...

Căci v-ați rupt pâinea în două,
Cu flămânzii părăsiți
Și nu v-ați întors privirea
De la cei mai oropsiți.

Să vă binecuvinteze
Cel Atoate-drept și sfânt,
Să vă-mbrace în lumină
Și-n al gloriei veșmânt...

Căci v-ați dezbrăcat cămașa,
Rana s-o legați cu ea,
Când ați văzut suferința
Celui care-n drum gemea.

Da, în binecuvântare
Să vă poarte Dumnezeu,
Într-un car de biruință
Ca pe cel mai scump trofeu!

De unde venim noi...

De unde venim noi, sunt lacrimi
Ce parcă nu se mai usucă,
Și toate râurile țării
Abia de pot să le mai ducă.

De unde venim noi, sunt cetini
Ce plâng duios în ceas de seară,
Când vântul șovăind adie
Și cântă doina la chitară.

De unde venim noi, se lasă
O ceață grea în zarea largă,
Și parcă nici o briză nouă
De har nu poate s-o mai șteargă.

Când ciocârlile se-avântă
Până mai sus de-naltul zării,
În loc să cânte le apucă
Un plâns ca hohotele mării.

În ceasul sfânt de închinare
Mai vezi câte-un bătrân că vine
Să stea tăcut în adunare
Și-nlăcrimat să se închine.

Acolo-i singura nădejde
Ce-n inimi ni se mai strecoară:
Că poate Dumnezeu se-ndură
Cândva și de a noastră țară.

Eu tot mă voi bucura

Dacă voi vedea smochinul, că nu va mai înflori,
Și măslinul va fi searbăd, rodul viței va lipsi,
Iar câmpiile uscate dacă nu vor avea spic,
Și în sacul din cămară nu va rămânea nimic.

Chiar când oile în staul se vor prăpădi la prag,
Și în casă se termină pâinea pentru cel mai drag;
Chiar dacă în grajduri boii vor cădea topiți de jînd,
Iar vițeii lângă staul vor muri încet mugind...

Da, și-n ceasul de obidă, eu tot mă voi bucura,

Mă voi bucura în Domnul, slava și iubirea mea!
Știu că merg cu El de mână pe-ale harului poteci,
El rămâne Mântuirea și Tăria mea în veci.

Știu în Cine mi-e credința, știu că nu mă va-nșela,
Îmi va întări genunchii să pot iarăși alerga;
Cum aleargă cerbii-n salturi, pe sub ramuri de cais,
Eu Îl voi urma pe Domnul pe cărări de Paradis!

Ne-au spus la școlile din lume

Ne-au spus la școlile din lume
De la catedre cu renume,
În hale universitare,
Cu aere autoritare,
Că Dumnezeu e doar poveste,
Că iadu-i mit, și rai nu este,
Că din prostia lui poporul
L-a inventat pe Creatorul...

*Dar totuși, îmi ridic privirea,
Și bolta-mi spune nemurirea;
Și simt în nopțile senine,
Că Dumnezeu e lângă mine...*

Ne-au spus că la-ntâmplare-s toate,
Evoluate, nu create;
Că Dumnezeu, nici pomeneală,
Nu e de luat în socoteală,
Iar Biblia-i antichitate,
Pentru mulțimi întunecate,
Cu basme supranaturale
Și cu legende populare.

*Dar totuși când citesc Scriptura,
Și mi se umple cu ea gura,
N-aud un mit rostit băbește,
Ci parcă Dumnezeu vorbește...*

Ne-au spus că oameni mari, cu minte,
Pe care nimeni nu-i dezmente,
Ca Darwin, Marx, Gagarin, Lenin,
Sau Nietzsche, Freud, Stalin, Varenin,
Au arătat cu prisosință
În cărți de mare iscusință,

Că toată lumea noastră mare
A apărut la întâmplare...

*Dar totuși, nimeni nu-mi arată
Cum s-a putut așa vreodată,
S-ajungă broasca ciocârlie,
Și calul doctor de chimie?*

Ne-au spus că nu-i eternitate
Că nu e viață după moarte,
Degeaba cinste și iubire,
Căci nu este dumnezeire,
Că totul zboară și dispare,
În negurile de uitare;
Nici judecată n-o să fie
Căci toate sunt zădărnice.

*Dar simt deasupra mea o Mână,
Străpunsă..., gingașă..., stăpână...
Și-un glas: „Ti-am pregătit o casă,
Te-aștept cu drag să vii la masă.”*

⊕ viață fericită

Tinerel și fără minte
Visam tava cu plăcinte;
Cam așa-mi doream odată
Viața binecuvântată:

Dimineața, o omeletă,
Garnitura deci, completă,
Șuncă rumenită bine,
Cârnăciori și trei măslin.

Mai târziu, o cafeleuță
Pe verandă sub crenguță,
Și un cozonac cu nucă
Drept la suflet să se ducă.

Trei pișcoturi ca în vise,
Cu dulceață de caise,
Și la urmă o bucată
De jeleu sau ciocolată.

Vreau să am casă modernă,

Nu colibă în lucernă;
Elegantă, cu covoare,
Peste tot televizoare.

Vreau să am haine luxoase,
Cămăși albe de mătase;
Și costume la comandă
Parfumate cu lavandă.

...Tot rulând așa mosorul
Cum să-mi fie viitorul,
Auzit-am o chemare
Blândă, caldă, iubitoare:

— „Vino, harul Meu îl gustă!
Vino pe cărarea-ngustă!
Am murit pe Crucea cruntă
Ca să fi și tu la Nuntă.”

Mă chema Galileianul
Să-L urmez cu tot elanul,
Să trăiesc nu pentru mine,
Să nu vreau tot ce-mi convine.

Și îndată, la răscruce,
Am pornit cu El sub cruce;
Ca să merg pe Calea vie
Până sus în Veșnicie.

Da, am renunțat la modă
Și la viața cea comodă,
Azi le socotesc pe toate
Doar gunoaie parfumate.

Că-s nebun, știu că vor spune
Mulți cu vorba de tăciune.
Dar, nebun e-acela oare
Care fuge de pierzare?

Ca să ia o moștenire,
De comori și strălucire?
Ca să schimbe zdreanța goală
Pe mantaua cea regală?

Sunt mai fericit în moarte,
Dar cu Domnul a mea parte;
În necaz și prigonire,

Dar cu Domnul în unire.

Dacă unii râd, ce-mi pasă?
Lumea vrea să-i cad în plasă;
Eu m-arunc mereu 'nainte,
Spre limanurile sfinte.

Am plecat de la gunoaie
De la traiu-n mușuroaie;
Le-am dat toate la o parte
Pentru viața fără moarte.

Căci o viață fericită
Este cea care-i trăită
Pentru Domnul cu tărie,
Ca o jertfă sfântă, vie.

Când m-arată câte unul,
Și spune, „Uite nebunul...”
Îi răspund: „Scuzați frumos,
Sunt *nebun pentru Hristos!*”

Aceasta-i Golgota.

Nu-i Golgota doar lemnul și așchiile rupte,
Pătrunse-n carnea vie a Mielului zdrobit.
Nu-i numai flagelarea la stâlpul infamiei,
Scrâșnind zdrențoase brazde în Trupul biciuit...

Și nu-s numai arginții în mâinile lui Iuda,
Și-n curtea lui Caiafa, nu-i numai ce vedem;
Nu-s numai mărăcinii, înfipti în fruntea sfântă,
Să-i fie de coroană, ocară și blestem,

Acestea-s doar o coajă, dar miezul e un clocot,
O zvâcolire-n Tatăl și-n inima de Fiu;
Tot ce se vede-i haina, dar undeva în umbră,
E Dumnezeu ce țese cu firul stacojiu.

Ce-i Golgota, ce-i crucea, și cuiele, și spinii,
Când scrise-au fost cu slove de fulger nemilos?
Ce-i biciul care rupe din carnea de țărână,
Când mâna care-l ține e chiar a lui Hristos?

A fost o jertfă sfântă, un holocost, o luptă...

A fost un Trup pe-o cruce în chinul cel mai greu,
Au fost niște piroane, bătute-n carnea ruptă...
Și-n umbră cu ciocanul e Însuși Dumnezeu.

La Cîna Domnului

O, Trup încremenit în cuie,
Bătut, scuipat, batjocorit!
Tu ești slăvita cărărie,
Poteca vie care suie
La Dumnezeu în infinit.

O, Răni preasfinte de iubire
Din Trupul harului slăvit,
Mi-ați dat scânteii de nemurire,
De nesfârșită fericire,
Să fiu cu Duhul Sfânt unit.

O, Picături de slavă pline
Din trupul Celui răstignit,
M-ați scos din groapă și rușine,
Mi-ați dat luminile senine
Și în Hristos m-ați înnoit.

O, Sânge fără nici o vină,
Din veșnicie pregătit,
Ai curs pe-a Golgotei colină,
Să ștergi păcate și rugină,
Din sufletul meu chinuit.

O, Tu Izvor de viață nouă,
Tu Început, și Tu Sfârșit,
Cel Înviat ce vii pe rouă,
Ca să ne spui un Pace Vouă,
Și-n Cerul nou un Bun Venit!

Căci vei purta întotdeauna
Pe fruntea Ta de proslăvit,
Cu diadema și cununa,
Și urma spinilor într-una,
Ca pietre scumpe din zenit.

În veacurile viitoare
Isuse, Mire Preaiubit,
Iubirea Ta nepieritoare,
Nu va avea asemănare,
Și nici în veșnicii, sfârșit !

Mai vino printre noi, Isuse

Mai vino printre noi, Isuse,
Așa cum mai demult veneai,
Ca să ne-aduni, să fim o turmă,
Și viață nouă să ne-o dai.

Am pus și noi la ușă lacăt
Cu duhul trist și tulburat;
Căci ne-au lovit cumplit dușmanii,
Ne-au frânt, și ne-au împrăștiat.

Mai treci prin ușile-ncuiate,
Nu Te opri lângă zăvor...
O vino iar la noi, Isuse,
Mai spune: „Pace tuturor!”

Lupta

Știri ne vin de lupte grele cu cohorta lui Satan,
Ce lovește în biserici cu mârșavu-i buzdugan.
Auzim chiar despre unii, care predicau frumos,
Cum că s-au vândut la târgul lepădării de Hristos.

Aveau haina preoțească, dar erau informatori,
Purtau blană merinoasă, dar erau lupi răpitori.
Au trăit o viață dublă, între alb și noroios,
Între mlaștina minciunii și cărarea lui Hristos.

Vai, ce vremi de-nșelăciune, să se vândă frați pe frați,
Și apoi, tot ei să joace, ca la teatru, că-s curați!
Oare nu mai știm cuvântul care spune ne-ndoios:
Cine-i prieten cu păcatul, e vrăjmaș al lui Hristos?

Unde ești tu, Cornea-bacii, Vicaș, Clepea, Igrășan?
Unde ești Șuveț bătrâne, și tu blândule Țurban?
Voi, prooroci ai pocăinței, ridicăți-ne de jos,
Și-nvățați-ne ce-nseamnă să fim frați ai lui Hristos!

Scrie-n Cartea Profeției că în vremea de apoi,
Mulți cădea-vor din credință, dar vor fi și mulți eroi...
Dacă pentru vremea noastră, Doamne, scris-ai cu folos,
O, ajută-ne cu cinste să fim fala lui Hristos!

Da, sunt fiu de Împărat

Da, sunt fiu de Împărat,
—Mare este Domnul!—
În Hristos am căpătat
Harul, slava, tronul...

Tron măreț de veșnicii
În cerești palate;
Tron de sfinte bucurii
Și slăvi nevisate.

Vă uitați că-s așa mic,
Fără importanță?
O fărâmă de nimic
Îmbrăcată-n zdreanță?

Dar cândva mă va chema
Dumnezeu Preasfântul,
Și în alb, un alb de nea,
Îmi va fi veșmântul.

Căci sunt fiu de Împărat;
A mea-i lumea toată!
Și-ncă nu s-a arătat
Ce voi fi odată.

Vă mirați că am aici
Parte de suspine?
Și cu fierea de urzici
Căile-mi sunt pline?

Dar sunt fiu de Împărat,
Am o moștenire;
Merg din șoapă la palat
Sus în strălucire!

Și ce-mi pasă dacă rând
Cucuvele-n cale?
Sau că-și strâmbă râsul hâd
Hădele șacale?

N-au decât să-mi dea prăpăd,
Mie nici nu-mi pasă;

Nu le-aud și nu le văd,
Eu alerg spre casă!

Căci sunt fiu de Împărat,
Moștenesc o Țară,
Și deja am respirat
Dulcea-i primăvară!

Întrebări

— Spuneți-mi voi, ce-aveți înțelepciune,
De ce atâta jale pe pământ?
Atâtea lacrimi și amărăciune
În ochiul cel mai luminos și sfânt?

Sau poate să vă-ntreb o taină
Mai mare chiar, mai plină de extaz:
Cum țese Dumnezeu a slavei haină
Din petecele noastre de necaz?

— Spuneți-mi, de ce taie sfășierea
Adânc în noi oftatul nemilos?
Din ce tenebre își cheamă durerea
Ecoul surd al plânsului duios?

Sau poate să vă-ntreb, de unde
E-atâta gingășie și sublim
În lacrima curată care-ascunde
Toată iubirea-n care ne topim?

— Spuneți-mi, de unde găsește dorul
Atâtea șiruri vechi de amintiri,
Ca să ne mistuie mereu fiorul,
Albumul vechi al stinselor iubiri?

Sau poate să vă-ntreb, din care
Nemuritoare candelă de vis,
Ne vin luminile strălucitoare
Ale splendorilor din Paradis?

Slăvit să fii, Isuse, că în toate
Ne-arăți ce mult într-una ne-ai iubit,
Ce glorie, ce cununi de nestemate,
În Țara de lumini ne-ai pregătit.

Cel mai fericit pe lume

M-ai făcut prin har, Stăpâne,
Cel mai fericit pe lume —
Cu-așa frați și-așa surori,
Împreună călători
Spre eternul Paradis
Unde-i numele meu scris.
...M-ai făcut prin har, Stăpâne,
Cel mai fericit pe lume!

Mi-ai dat, Bunule Părinte,
Visteriile preasfinte:
Un neam binecuvântat
Așa cum nici n-am visat,
Datu-mi-ai surori și frați,
În Hristos înveșmântați.
...Mi-ai dat, Bunule Părinte,
Visteriile preasfinte.

N-aș schimba pe lumea toată
Haru-acesta niciodată:
Să mă bucur ani la rând,
Cu cei dragi de pe pământ,
Și să știu că-n veșnicii
Tot cu ei în Cer voi fi!
...N-aș schimba pe lumea toată
Haru-acesta niciodată!

Care prinț la-mpărăție
Are-așa o bogăție?
Îngerii ar vrea și ei
Să-aibe frați ca frații mei,
Frați uniți de-un Sânge sfânt,
Într-un singur legământ.
...Care prinț la-mpărăție
Are-așa o bogăție?

M-ai făcut prin har, Stăpâne,
Cel mai fericit pe lume!
Orișicând ne adunăm,
Numele să-Ți onorăm,
Între noi și Țu cobori
Ca luminile din zori.
...M-ai făcut prin har, Stăpâne,
Cel mai fericit pe lume!

Esti la malul Mării Roșii?

Esti la malul Mării Roșii,
Zvârcolindu-te-n război?
Nu poți merge înainte,
Și nu poți să dai 'napoi?

Înainte-s valuri negre
Înfuriate, spumegate;
Înapoi se vede colbul
Cavaleriei turbate!

Ce te faci acum, spune?
Încotro să te mai duci?
Împrejur e numai beznă,
Noapte neagră cu năluci...

O, dar Dumnezeu adună
Toate apele grămadă,
Și prin mijloc îți deschide,
Un drum nou, o autostradă!

A încremenit vâltoarea,
Apele stau ca un zid!
Însă, uite, și dușmanul
Vine-n urma ta rapid.

Dar curând se poticnește,
Și se zguduie pământul,
Faraon cel mândru cade
Căci se luptă cu Preasfântul.

Iar tu urci voios pe Stâncă,
Sus pe malul celălalt,
Cu cântări de sărbătoare
Către Domnul Preaînalt.

„El Și-a arătat mărirea,
Slava Lui nepieritoare;
A învins pe toți dușmanii
Și i-a năpustit în mare!”

Cântă plin de bucurie:
Dumnezeu a biruit
Și înmarea-nvolburată
Pe dușmani i-a năpustit.

Cândva-ntr-o zi...

Cândva-ntr-o zi eu știu că voi pleca
Spre alte maluri, sus în Țara mea.
Aici e multă ură și păcat,
În Țara mea Hristos e Împărat.

Și cortu-acesta deja obosit,
Ca un suman de lână peticit,
Se va desface cum a fost luat,
Țărână din țărână frământat.

Dar nu mă plângeți, frații mei de vis,
Căci Țara mea se cheamă Paradis,
În slavă Dumnezeu mă va-mbrăca,
Așa cum nici nu-mi pot imagina.

O Lume nouă ne așteaptă sus
Cu străluciri care aicea nu-s;
O Patrie cu har și bucurii,
În care Dumnezeu ne va primi.

Cu El de mână

Pe drumul dintre două sate,
(Drumeag anevoios și rău),
Merseau ținându-se de mână
Un tată și cu fiul său.

În zare se vedea furtuna,
Cu norii amenințători,
Venea să-și scuture cununa,
Peste sărmanii călători.

Mi s-a părut ciudat copilul,
Că nu era îngrijorat;
Râdea cu-atâta veselie,
Sub cerul gros, înnegurat.

L-am întrebat atunci pe tânărul
Care mercea așa pe drum:
— Nu-ți pasă că vine furtuna?
Și nu ți-e frică nicidecum?

— Nu, nene, mie nu mi-e frică,

(Și zâmbea fața cu pistrui...),
 Vezi, dumneata, mâna mea mică,
 O ține tata-n mâna lui.

...Să învățăm și noi în viață,
 Cum să umblăm cu Dumnezeu:
 Cu El de mână-ntotdeauna,
 Și-atunci nimic nu e prea greu.

Iubirea și răbdarea

I Tes. 3.5

Dumnezeu să ne îndrepte inimile cu folos
 Spre Iubirea Lui măreață și Răbdarea lui Hristos.

Numai dragostea fierbinte din Slăvitul Adonai
 Face traiul o lumină, și viața colț de rai.

Iar răbdarea moștenește ale Cerului comori:
 Stropii marilor speranțe și de har zămislitori.

Da, iubirea și răbdarea! Însă nu oricum ar fi,
 Ci acelea ce-s din Domnul și rămân în veșnicii.

Dumnezeu să ne ajute răbdători mereu să fim,
 Și-n iubirea Lui curată, pentru El noi să trăim.

Mântuirea

Mântuirea minunată
 N-ai s-o cumperi niciodată,
 Cu argint și bani și plată...
 Nu te frământa-n zadar:
 Dumnezeu o dă în dar,
 Prin credință și prin har,
 Fără plată.

Banii îți ajută-n viață
 Ca să cumperi de la piață
 Ceapă, morcovi și verdeață...
 Dar oricât ai să socoți,
 Mântuirea ta cu zloți,
 Să o cumperi n-ai să poți
 Ca la piață.

Mântuirea o obține
Chiar din Măinile divine
Fără plată orișicine...
    E un dar, și daru-i dat,
    Nu poate fi cumpărat;
    Dumnezeu l-a achitat
    Pentru tine.

Câtă vreme se mai poate,
Vino la Golgota, frate,
Ieși din pofte și păcate!
    Dumnezeu ți-a dăruit
    Harul slavei gratuit;
    Prin Isus ești mântuit
    De la moarte.

Dumnezeu știe mai bine...

Un bărbat și cu nevasta
Seara, la un han ajung,
Și cer adăpost acolo
Obosiți de drumul lung.

Dar le spune scurt hangiul:
— „Astăzi nu aveți noroc;
Hanu-i plin, mergeți în pace,
Aici nu mai este loc.”

Se-ntristează călătorii,
Dar la urmă, liniștit,
Soțul spune cu blândețe,
Vorba lui de pocăit:

— „Dumnezeu știe mai bine
Ce ne este de folos,
Și ne dă întotdeauna
Ce-i mai bun și mai frumos.”

Auzind așa femeia
Îi dă soțului un brânci:
— „Măi, bărbate, cred că astăzi
Vorba asta ți-o mânânci...”

Nu vezi pacostea amară

Ce ne-o face Dumnezeu?
Unde-o să dormim la noapte?
Auăleu și auăleu...”

Au plecat cei doi în noapte
Dar găsiră lângă sat
O colibă părăsită
Și acolo s-au culcat.

Dimineața însă iată
Vine-un călător pe drum
Cu cămașa sfârtecătă,
Și murdar, smolit de fum:

— „Astă noapte un incendiu
A distrus întregul han,
Și abia-am scăpat cu viața,
Ca din gura lui satan.”

Și atunci spuse bărbatul
Cu un zâmbet liniștit,
Bucuros că-n noapte-aceea
Loc la han n-au mai găsit:

— „Dumnezeu știe mai bine
Ce ne este de folos,
Și ne dă întotdeauna
Ce-i mai bun și mai frumos.”

Alinunea

Dumnezeule Puternic,
Tu, ce porți manta de slavă,
Vii în lumea noastră mică
Și în inima firavă.

Te apropii cu-ndurare
De noi, cei fără putere,
Vii la cei lăsați în umbra
Din uitatele unghere.

Dumnezeule Părinte,
Tu, cu Fața sclipitoare,
Te cobori în întuneric
La cei fără apărare.

Și ne iei duios pe brațe
Mângăindu-ne cu pace,
Ca și cum în toată lumea,
Doar de noi, cei mici, Îți place.

Cum să-Ți mulțumim, Isuse,
Noi, cei slabi de sub povară,
C-ai făcut din noi minunea,
Ne-ai făcut... a T a comoară !

În valea cu răzoare

În valea cu răzoare,
Din găuri a ieșit,
Ascuns după o floare
Un șarpe otrăvit.

Și stă mereu la pândă
Cumva de ne-am culca,
În valea cu izbândă,
Otrava să ne-o dea.

Otrava „semeție”
Când dinții și-a înfipt,
Ne-ntoarce la robie,
La chinul din Egipt.

Mândria e-o lighioană
Cu solzii parfumați;
Chiar sfinții din icoană
Ajung de ea mușcați.

Da, pe toți ne pândește
Un șarpe veninos;
Păzit e cin' trăiește
Smerit ca și Hristos!

Am simțit parfumul slavei...

Am simțit parfumul slavei,
Din poienile de Sus,
Când la noi în adunare,
Doamne, pacea ne-ai adus.

Am adulmecat parfumul
 Parcă de ceresc trifoi,
 Când în taina suferinței
 Te-ai apropiat de noi.

Am simțit o iasomie
 Cu parfum de Paradis,
 Când în inima zdrobită
 Harul Tău ni l-ai trimis.

S-a întins în toată casa
 Un parfum ca de bujor,
 Când ai sărutat obrazul
 Pălmuit al sfinților.

Doamne, ce parfum de smirnă,
 De aloe și tămâi,
 Ne aduci la masa noastră
 Unde Te rugăm, rămâi!

Adieri din Înălțime,
 Dintr-o zariște de tei,
 Faci s-ajungă, O Isuse,
 La suspinul din bordei.

Mulțumim pentru parfumul
 Harului ceresc și blând,
 Când la noi în adunare
 Ne trezim cu toți plângând.

Mulțumim că-n suferințe,
 Doamne mare, Tu ne dai
 Și miresmele alese
 Ale florilor din Rai.

Da, va veni și Ziua mare...

Da, va veni și Ziua mare
 De nesfârșite veșnicii,
 Când după noaptea cu zăvoare,
 La noi Isus va reveni.
 Atunci, din cele patru vânturi,
 Cu îngerii ne-om aduna
 Spre-a Mirelui întâmpinare,
 Și Fața Lui o vom vedea.

Ce glorii și ce strălucire
Ne vor acoperi în nor,
Când El și noi într-o unire,
Vom fi o turmă și-un Păstor!
Ca ploaia-n aria cosită,
Ca un șuvoi peste câmpii,
Așa va fi atunci fiorul
De nesfârșite bucurii.

Sub Cerul nou, și-n lumea nouă,
Vom locui pe-un nou Pământ,
Toți cei zdrobiți acum sub cruce,
Uniți în sfântul legământ.
Și din țările mării,
Împodobită ca un vis,
Va coborî Cetatea sfântă,
Cu zidurile de iaspis.

Ne vom întoarce toți acasă,
În al Sionului hotar
Ca porumbeii care zboară
Și se adună-n porumbar.
Chiar Dumnezeu ne va fi Soare,
Și Templu ne va fi tot El,
Îar diadema sclipitoare
O va purta Slăvitul Miel.

În holde spicele bogate
Și coapte se vor legăna
Cum se apleacă cedrii falnici
Sub sarcina zăpezii grea;
Va fi atunci belșug de grâne,
Până în vârful munților,
Căci slava Domnul va umple
Pământul nou al sfinților.

Vom alerga la pomul vieții
Pe auritele poteci,
Va fi dreptate și iubire
Și înfrățire-n veci de veci.
Nu va fi țipăt, nici durere,
Și moartea nu va mai domni,
Ci Sfânta Lui Împărăție
Din neam în neam va dăinui.

O, Doamne, vino mai degrabă,
Te așteptăm cu-atâta dor,
Așa cum pașiștea așteaptă
Setoasă roua zorilor.

Iată în hainele de nuntă,
Mireasa Ta s-a pregătit;
Te așteptăm să vii, Isuse!
O vino Mire preaiubit!

Cu răbdare și credință !

Umblă drept pe calea-ngustă
Pân' la sfânta biruință,
Căci ajungi la Poarta slavei
Cu răbdare și credință.

Nu cârți, așa ca alții,
Ci rămâi în pocăință,
Și vei căpăta cununa
Cu răbdare și credință.

Dacă noaptea pare lungă,
Și-i atâta suferință,
Pune mult ulei în sfeșnic,
Cu răbdare și credință.

Dacă te apasă crucea,
Și te vezi în neputință,
Cheamă-n ajutor pe Domnul,
Cu răbdare și credință.

Când dușmanul dă târcoale,
Și furtuna te-amenință,
Laudă-L și-atunci pe Domnul,
Cu răbdare și credință.

Când vorbești, să fie harul
Răspândit cu prisosință,
Limba dragostei se-nvață,
Cu răbdare și credință.

Domnul Sfânt Își împlinește
Marea Lui făgăduință;
Tu așteapt-o cu nădejde,
Cu răbdare și credință.

Și vei știi, când vei ajunge
În cereasca locuință,
Că n-ai dus degeaba crucea,
Cu răbdare și credință.

Epoletii, vai de ei...

Într-o zi Mântuitorul i-a luat pe-ai Săi deoparte
Să le spună despre lucruri și pericole de moarte:
„Știți că domnitorii lumii au toiagul lor de fier,
Și cu el vor stăpânirea s-o întindă pân' la cer.

Așa-i rânduiala-n lume, unii-s domni cu stăpânirea,
Au porunca, au și biciul, slujitorii-s cu slujirea.
Între voi să nu se vadă rânduilele lumești,
Căci sunteți o-mpărăție după legile cerești.

Împărații au coroane, au armate, batalioane,
Și-n palate dau decrete afișate la balcoane;
Între voi cel ce dorește să fie conducător,
Să învețe să slujească, rob să fie tuturor.”

Nu-i o lecție ușoară, căci mândria și puterea
Multora le-a fost o cursă unde și-au găsit căderea.
Au dorit mărirea lumii, șarpele cu clopoței,
Hainele cu decorații, epoletii, vai de ei...

Au vrut bogății și fală, s-au ales doar cu rugină;
Au vrut tronuri de mărire, au rămas cu-o rogojină.
Ce-i mai rău e că-ntr-o sfinții care spun că merg spre cer,
E o poftă înfocată după lucruri care pier.

Iată, chiar Regele slavei n-a venit să stăpânească,
Ci să moară pentru alții, ca aceștia să trăiască.
Doamne, dă-ne umilința, să fim așa cum Tu vrei,
Să-aruncăm din adunare epoletii, vai de ei...

Haina cea nouă

Plecăm cu toții rând pe rând
În Țara strălucită...
Și-aici lăsăm într-un mormânt
În pulberea purtată-n vânt,
Un cort de iută și pământ,
O haină ponosită.

Dar știm că va veni o Zi,
De glorie divină,
Când Domnul ne va dărui,
Veșmântul nou de bucurii,

Țesut în fir de veșnicii,
Și-n raze de lumină.

Cuvintele..., cine-ar putea
În grai să le găsească?
Să spună cum vom arăta
Atunci când Domnul ne va da
La înviere slava Sa
Și haina Lui regească?

Ne-om aduna într-un convoi
Lângă iubitul Mire;
Cu scânteieri de slăvi șuvoi,
Din harul zilelor de-apoi,
Și-om tresălta în straiе noi
Scăldați în nemurire.

O, Doamne, vino mai curând
Pe zări diamantine,
Să ne schimbi zdreața din pământ
În slava noului veșmânt
De in subțire și preasfânt —
Să ne îmbraci în Tine!

Din El, prin El, și pentru El!

Din El, din Iubitul meu Rege Isús,
Am harul iertării depline;
Iubirea și viața Lui fără apus,
Din El se revarsă în mine.

Prin El strălucește lumina de har
Și până la mine răzbate;
Prin El voi ajunge din văi de coșmar
La slava din Sfânta Cetate.

Și doar pentru El, pentru Numele-I sfânt
Eu vreau să trăiesc în lumină,
Căci viața mea-ntreagă aici pe pământ
Cu haruri și pace e plină.

Din El, pentru El, și prin El, am primit
Tot Cerul cu gloriei nespuse.
În veci fii iubit, și în veci proslăvit,
Amin, Aliluia, — Isuse!

Mâna ce ne ține...

Brațul nostru nu e tare,
Șovăim ades pe drum;
Însă Mâna ce ne ține
Nu se clatină nicicum.

Dacă ne-am încrede-n oameni,
Ce nenorociți am fi !
Dar ne biziim pe Domnul,
Și cu El vom birui.

Unde-s cei ce-au zis odată
Că sunt tari, și astăzi nu-s ?
Numai Dumnezeu e tare,
Și-mplinește tot ce-a spus!

Viața noastră nu e prinsă
În al nopții zodiac;
Ci Isus ne-o luminează,
Și El este Soare-n veac.

Ajutorul nu ne vine
De la munții de bazalt,
Ci ne vine-ntotdeauna
De la Domnul Preaînalt.

Nu vă tot făliți într-una
Voi cei mari, cu capul sus;
Numai Dumnezeu Preasfântul
Mântuirea ne-a adus.

Râdeți voi azi de nădejdea
Celui slab și oropsit;
Dar scăparea lui e-n Domnul,
Mare și nezguduit.

Nu ne-a rupt în dinți dușmanul —
Domnul lângă noi a fost!
Nici furtuna, uraganul —
Domnu-i Stâncă de-adăpost!

Iată că nu dormitează
Nici nu doarme Cel Preasfânt;
Mâna Lui ne ține veșnic
Neclintită în legământ.

Mai lasă-l . . .

Luca 13:7-9

— Încă un an mai lasă-l, Doamne!
La toamnă poate va rodi;
Și poate vei avea la masă
Smochine bune într-o zi.

— Dar au trecut trei ani, viere,
Trei ani fără nici un folos;
La ce să-l țin când n-are roade?
Du-te și taie-l! Taie-l jos!

— Mai lasă-l, Bunule Stăpâne,
Încă un an să-l îngrijesc,
Îl sap, îi pun îngrășămintă,
Încerc din nou să-l altoiesc.

— De ce? În via mea frumoasă
Cu struguri aromați și buni;
Smochinul are numai frunze
Și numai cuiburi de lăstuni.

— Mai lasă-l înc-un an, Stăpâne,
Că nu e pom de lepădat,
Și poate într-un an de zile,
Îți va aduce rod bogat.

— Și dacă într-un an smochinul,
Tot numai frunze îmi va da?

— Mai lasă-l, Bunule Părinte,
Încă un an, și vei vedea...

Fiecare dă ce are...

— Fiecare dă ce are!
Oare din al meu prinos
Curge smirnă pe altare,
Sau noroi de supărare?
Am cuvânt de-nviorare,
Sau de ură, dușmănos?

— Fiecare dă ce are!
Tu ce ți-ai pus în pahar?
Apa cea răcoritoare
Sau a iadului licoare?

Ai pus intrigi, dezbinare,
Sau al harului nectar?

— Fiecare dă ce are!
Nu poți să dai altceva:
Fii atent: dacă ești floare,
Dă parfum de îndurare;
Nu fi spin de răzbunare,
Și nu fii neghină rea.

— Fiecare dă ce are!
Frate, ce-ai la tine-n sac?
Untdelemn de vindecare,
Sau ciuperca otrăvitoare?
Dragoste liniștitoare,
Sau trufie de gânsac?

— Fiecare dă ce are!
Tu ce-ai pus în trai și grai?
Viața ta e o scrisoare:
Slova poate să omoare,
Sau să fie salvatoare.
Frate, oare tu ce dai?

— Fiecare dă ce are!
Doamne, umple-mă mereu
Cu iubirea jertfitoare
Din Isus coborâtoare,
Umple-mă, Doamne, cu soare,
Ca să luminezi și eu!

La trei secunde după moarte

Să fie-aceasta moarte? E moarte ce văd eu?
Sau e un vis din noapte, trimis de Dumnezeu?
Să fie oare-aietă? La porți de mărgărit,
Stă garda să anunțe că, iată, am venit!

Cum poți, O Doamne sfinte, atâta har să-mi dai,
Să-mi copleșești ființa cu-atâtea slăvi de Rai?
Să nu mai am durere, să nu mai am necaz
Să nu mai simt tristețe, nici lacrimi pe obraz?

Să nu mai fie lanțul, cu care-am fost legat,
Să nu mai văd robie, nici boală, nici păcat?
Să nu mai simt ocara dușmanului cumplit

Să nu mai fie biciul cu care-am fost lovit?

Eu, robul cel nevrednic, cel slab și-ades înfrânt,
Să-ajung în Țara Păcii, să-L văd pe Cel Preasfânt?
Și Domnul, Salvatorul, EL, Mirele iubit,
Să vină să-mi grăiască un dulce Bun Venit!

Să văd în strălucire, în raze argintii,
Toți îngerii mării, în cete mii și mii;
Să-i văd pe cei ce-n slavă s-au dus 'naintea mea
Cum vin și cum aleargă spre-a mă întâmpina...

Să simt cum curge slava din Tronul Preaînalt
Așa cum vin șuvoiaie din munții de bazalt...
Și zdrențele se schimbă în straie îngerești,
Și rănilor se-acopăr cu semne-mpărătești.

Nu, nu! Ce văd nu-i moarte, ci har, un har deplin,
E-adevărată viață, la Tatăl meu Divin.
...Aplaudă tot Căerul, și sfinții dau onor:
Se-ntoarce azi acasă un fiu risipitor.

Siguranță

În noaptea nopților de chin
De-ar fi un ceas de cer senin,
Aș spune că s-a meritat
Să stau în lanțu-ntunecat
Doar ca să gust măcar pușin
Din cerul înstelat.

În iarna iernilor de frig,
După ce-am stat în ger covrig,
Mi-ajunge să văd un cocor
Al primăverii vestitor,
Și-mi vine-atunci să sar, să strig,
Că-așa mi-era de dor...

Și-n viața noastră de nevoi:
Răbdăm ce vine peste noi;
Căci Dumnezeu ne-a dat cuvânt
De siguranță-n legământ,
Că-i viață, viață de apoi,
Dincolo de mormânt.

Visul

Cândva slăvitul Creator,
Ți-a dat un vis strălucitor,
Un vis de-o altă Țară;
Și te-ai umplut atunci cu dor,
S-ajungi acasă în pridvor,
Cu flori de primăvară.

Ai fost ales ca vistier
Al unui vis plin de mister
De glorie și mărire:
Din lumea celor care pier,
Să vezi o scară pân' la Cer,
La prag de nemurire.

Ce har, s-auzi aici foșnind
În cete îngerii suind
Spre zărilor divine,
Și-apoi pe scara de argint,
Cu pas domol parcă plutind
Să vină iar la tine!

Nu spune că-a fost în zadar
Lumina scării de cleștar
Și Țara cea frumoasă...
Trăiește-ți visul de hoinar,
Isus e Scara, mergi prin har
La Dumnezeu acasă.

Nu te îngrijora !

În această frământare,
Groaznică, după cum vezi,
Vreau să-ți pun o întrebare:
— Tu de ce te-ngrijorezi?

Nu vezi că lumea se zbate
Plină de gânduri pustii,
Însă nimenea nu poate
Spune mâine ce va fi ?

Poate ești la strâmtorare,
Și nu știi ce vei mânca...
Însă, Cine dă mâncare

Și hrănește vrabia?

Mii și mii de păsărele
Oare ar mai ciripi,
De n-ar ști că și de ele
Dumnezeu se va-ngriji?

Când în pieptul tău se zbate
Vântul îndoielilor,
Vine Domnul să-ți arate
Haina ghiocelor.

În cămăși catifelate,
Nici nu torc și nici nu țes,
Dar cu câtă maiestate
Prin zăpada rece ies!

Când îngrijorări nebune
Bat să-ți spargă inima,
Vine Dumnezeu și-ți spune:
„Uită-te la Mâna Mea !”

El în Mâna Lui ne ține,
El e Marele Păstor,
Și-n prezentul cu suspine
Și-n slăvitul viitor.
Deci, când vin întunecate
Grijuri și-ndoieli mereu;
Te întreb: Stăpân pe toate,
Cine-i? - Tu sau Dumnezeu?

Bucuria mântuirii

Bucuria mântuirii e balsamul fermecat,
Din hotarul nemuririi, peste rană revărsat;
Ca o rouă de speranță, proaspătă, de la Calvar,
Duhul Sfânt ne umple viața cu al gloriei nectar.

Bucuria e un soare care luminează-acum
Prin zăbrelele furtunii, prin perdelele de fum;
Dar va lumina odată, clar și limpede, curat,
Când va înceta durerea din oftatul negurat.

Bucuria e izvorul care curge-n clocot viu
Printre bolovanii urii, printre spinii din pustiu.

E o strună de vioară care-ntinsă nemilos
Mai duios parcă doinește imnul păcii lui Hristos.

Bucuria e o scară urcătoare pân' la Cer,
Jos proptită în țărână, sus în glorie ce nu pier.
E cărarea de lumină spre mărețul Paradis,
Care porțile eterne pentru noi și le-a deschis.

Bucuria e argintul ce sclipește la sfârșit
După ce tristețea morții ca o zgură s-a topit.
E mormântul gol din stâncă, cu fășiile de in,
Sunt femeile mirate în grădina cu măslin.

Bucuria-s ucenicii care-n camera de sus,
Au fost botezați cu Duhul și puterea lui Isus;
Este Petru la Rusalii, și trei mii — întâiul rod,
Chiar dacă pe tron e Nero, sau Caiafa, sau Irod.

Bucuria păcii sfinte e un jar de foc nestins,
Un cărbune pe altarul suferințelor aprins.
E oștirea care poartă al neprihănirii steag
E cântarea biruinței încă de pe-acest drumeag.

Bucuria e uleiul peste capul lui Aron,
Care curge pe odăjdii, e parfumul din Sion!
E mireasma de tămâie pentru ungerea de-apoi,
Când deplin va fi cuvântul: Dumnezeu este cu noi!

Bucuria mântuirii este strângerea în nor,
E Biserica aleasă, lângă Marele Păstor,
E ospățul de lumină, slava marei adunări,
E Biserica în harul veșnicilor desfătări!

Țești Dumnezeu Stăpân...

Țești Dumnezeu, Stăpân Atotputernic,
Învăluit în slavă și mărire,
Țești Cel ce ești, Nemuritor Cucernic,
În veci Lumină și Desăvârșire!

Țești Dumnezeu, în firul de sulfină,
Și ești Același într-un strop de ploaie,
În brazda fulgerelor de lumină,
Și-n bezna-ntunecoaselor zăvoaie.

Ești Dumnezeu, în legile naturii,
În galaxii și-n frunze de petunii,
Cuvânt ascuns în filele Scripturii,
Făclia vieții-n porțile genunii.

Ești Dumnezeu, în zi de bucurie
Și-n noaptea tânguilor amare;
Stăpân, din infinita veșnicie,
Până-n nemărginirea viitoare.

În zâmbetul suav de albăstrele,
Ne dai îmbrățișarea Ta blajină,
Cobori din înălțimile de stele,
La cel zdrobit, în lumea de ruină.

Când stăm loviți sub lovituri de boală,
Și numai lacrimile ne sunt hrană,
Te-asezi cu noi, sfios, pe nicovală,
Și pui balsam vindecător pe rană.

Ești Dumnezeu, și nimeni nu-i ca Tine,
Milos și blând, și plin de îndurare,
Credincioșia Ta cu har ne ține,
Și-a Ta iubire n-are-asemănare.

Ce orbitoare glorie străluce
Până la noi, țărână frământată:
Ai dat să moară Fiul Tău pe cruce,
Pentru ca noi să-Ți spunem astăzi „Tată”.

Vor trece mii și mii de ani în goană,
Eoni eterni, milenii infinite,
Dar Golgota va rămânea coroană,
Pe fruntea Ta, Isuse, Preaiubite!

Numai Domnul

Numai Domnul te aduce la limanul mult dorit,
Când în mijlocul furtunii, valurile te-au lovit.
Numai Domnul mai rămâne lângă tine în dureri,
Și Se-apropie cu grijă, ca să-ți toarne mângăieri.
Numai Domnul te ajută ca un Frate credincios,
Și îți întărește pașii când e drumul lunecos.
Numai Domnul te ridică din căderi și-ngrîjorări;
Golgotele El le schimbă n slăvite-ncoronări.

Numai Domnul stă cu tine și îți vine-n ajutor,
Când spre Ierihon tâlharii te-au lovit îngrozitor.

Numai Domnul îți cunoaște jarul cruntei suferinți,
Prin care te poartă harul spre eterne biruinți.

☪, Izvor al bucuriei!

O, Izvor al bucuriei,
Dragoste nemuritoare,
Numai Tu, Isuse Doamne,
Alini setea arzătoare.

Nesecat Izvor de haruri,
Aliluia! Slavă Ție!
Sufletul meu însetează
După apa Ta cea vie.

Nicăieri în toată lumea,
Apă, nu găsesc mai bună
Ca-n Cuvântul Tău, Isuse,
Ce străbate prin furtună.

Apă mai liniștitoare
Nu va mai fi niciodată
Ca-n izvorul de la Cruce,
Din Golgota-nsângerată.

Filistenii vin într-una
Cu noroi și murdărie,
Ca s-acopere izvorul
De-ndurări și bucurie;

Însă apa Ta curată
Curge-n valuri mai bogate,
Și mai limpezi, cristaline,
Cu cât vântul urii bate.

În pustia cea fierbinte,
Ca un pui de căprioară,
Însetat, Te rog, Isuse,
Fă izvoare să răsară,

În cuptorul fără milă,
Și-n văpaia prigonirii,

Vino, Doamne, stinge-mi setea
În izvorul izbăvirii.

Tu, Isuse, ești Izvorul
Mângăierilor divine!
O, Iubire fără seamăn,
Ce m-aș face fără Tine?

Ai uitat...?

Ai uitat oare cuvântul
De pe paginile sfinte,
Care ne avertizează
Că-s pericole 'nainte?

N-aștepta pe drumul crucii
Să-ți răsară crizanteme.
De ce cauți fericirea
În succes și-n diademe?

Mai degrabă tu fii gata
Să te-ajungă suferința,
Căci aici, pe calea-ngustă,
Și-a făcut ea locuința.

Rămâi alipit de Domnul,
Neclintit în rugăciune,
Ca să nu te prindă frica
Și a lumii-ntinăciune!

De ce plângi, sărmane suflet,
În văpaia de prigoană?
Aici ești chemat la cruce,
Sus în Ceruri la coroană.

Nu-ți da prețul pe gunoaie
Și pe ciorbe otrăvite;
Moștenirea ta e-n harul
Slăvilor nemărginite.

Ia toiagul pocăinței,
Mergi cu Domnul împreună!
Și-ai s-auzi la Poarta vieții
„Vino, vino, slugă bună!”

Binecuvântat să fie!

Să răsune azi Osana!
În a Cerului tărie;
Dumnezeu Nemuritorul
Binecuvântat să fie!

Cel ce vine este Domnul,
Îmbrăcat în măreție;
El ne-aduce har și pace.
Binecuvântat să fie!

Haina Lui muiată-n sânge
E hlâmida purpurie;
El e Jertfa ispășirii.
Binecuvântat să fie!

Luminoasă, neclintită
Este-a Lui Împărăție;
Nimeni nu e sfânt ca Domnul.
Binecuvântat să fie!

Dumnezeu răstoarnă planul
Celor răi, de sub mânie,
Brațul Său e-atotputernic.
Binecuvântat să fie!

Peste noi revarsă-ntr-una
Numai har și veselie,
El e Stânca mântuirii.
Binecuvântat să fie!

Înălțați cântarea slavei,
A iubirii rapsodie,
Domnul e Păstorul nostru.
Binecuvântat să fie!

Ridicați-vă privirea,
Către bolta azurie.
Iată, vine, vine Domnul...
Binecuvântat să fie!

Mai presus de orice culme,
De neant și veșnicie,
El, Hristos, al nostru Rege,
Binecuvântat să fie!

Nu Te du de lângă noi!

Când împotriva noastră lumea
Aruncă pietre și noroi,
Doamne, păstrează-ne credința,
Și nu Te du de lângă noi.

Să nu ne rușinăm de Tine!
Nici în cele mai mari nevoi;
Arată-ne coroana vieții,
Și nu Te du de lângă noi...

În înțeleștarea cea mai cruntă
În lupta marelui război,
Dă-ne cât vrei dureri amare,
Dar nu Te du de lângă noi!

Am ajuns vase de ocară,
Și nu suntem uriași, eroi,
Dar chiar în slăbiciunea noastră
Arată-Ți slava Ta în noi.

Oricât ar fi de grea furtuna
Și fulgerele ca un roi,
Să nu privim decât la Tine,
Să nu ne-ntoarcem înapoi.

Să n-avem banii lui Caiafa,
Punga de sânge și gunoi;
Să fim bogați știind într-una
Că nu Te duci de lângă noi.

Dacă urcăm și noi Golgote,
Când ura lumii e în toi,
Când ni se clatină credința,
O, nu Te du de lângă noi!

Să nu ne despărțim de Tine,
De-am fi săraci, flămânzi și goi,
Să fim nebuni, de răsul lumii,
Dar nu Te du de lângă noi!

Și-atunci, când vei suna din goarnă,
În slava Zilei de Apoi,
Adu-Ți aminte, O Isuse,
Ia-ne cu Tine și pe noi!

Să strige doar pietrele?

Să strige doar pietrele tânjetul firii,
Când eu am primit mântuirea de veci?
Să stau fără grijă în fața iubirii,
Și lacrimi să stoarcă doar pietrele seci?

Să las oare pietrele-acestea ca varul,
Să spună că Domnul e mare și bun?
Când El a urcat pentru mine Calvarul,
Și eu despre Isus nimic să nu spun?

Ce gânduri de spuză, muțenii rebele,
Pătrund în creștinii de astăzi pe drum?
Și calcă pe pietre cu strigăte-n ele,
Uitând câtă slavă e-n ceasul de-acum...

Aprinde în mine iubirea, Isuse,
Să văd cum în mila Ta mare îmi dai
Splendori de lumină și haruri nespuse,
Că nu pentru pietre faci locul în rai...

Dă-mi, Doamne, curajul, cu glasul mai tare
Să strig că ești Rege, slăvit Împărat,
Osana, în bolțile scânteietoare,
În veci fie Numele Tău înălțat!

Eroul

Zvârlită-i piatra cea dușmană,
Pecețile s-au spulberat,
A dispărut garda romană,
Zdrobit e capul de satană...
Hristos din morți a înviat!

Din negura-nspăimântătoare
A celui mai grozav mormânt,
Călcând Șeolul în picioare,
S-a ridicat Eroul mare
Și boldul morții l-a înfrânt.

Și s-au cutremurat stăpânii,
Arhierii din palat,
Când peste dealul căpățâniei,
Și din strânsorile țărâniei,
Hristos din morți a înviat!

Voi toți, înfrânți de pe lume,
 Nemângăiaților de jos,
 Voi, fără țară, fără nume,
 Din gropi de zvâcnete și ciume,
 Veniți cu toții la Hristos!

Căci El ne scoate din robie,
 De sub cătușa cea mai grea;
 El nu ne va lăsa în glie,
 În moarte și nimicnicie,
 Ci și pe noi ne va scula.

Împărăția Lui de soare,
 De dragoste și har bogat,
 De nemurire și splendoare,
 Va fi mereu triumfătoare. —
 Hristos din morți a Înviat!

Dacă nu e înviere

Dacă nu e înviere, nici iubire-atunci nu este,
 Tot ce scrie în Scriptură atunci e doar o poveste;
 Atunci nu e mântuire, nu e nici răscumpărare,
 Atunci toți suntem în lanțuri și sortiți pentru pierzare.

Dacă nu e înviere, toate-s fără-nsemnătate,
 Ferecate, blestamate, și în beznă cufundate;
 Atunci nici Hristos din moarte n-a-nviat, așa cum scrie,
 Ci în groapa de-ntuneric stă închis pe veșnicie.

Dacă este cum spun unii, că morții nu înviază,
 Propovăduirea noastră nu mai are nici o bază,
 Evanghelia-i minciună și doar opium împarte,
 Nu există înviere, și nici viață după moarte.

Dar acum... Hristos Preasfântul a-nviat cu slavă mare,
 A zdrobit puterea morții, a călcat-o în picioare;
 Singur S-a întors de după ale morții frontiere,
 El e Pârگا, Snopul sacru, Cel Dintâi la Înviere.

Și urmează Secerișul: Noi la rândul cetii noastre,
 Ne vom ridica din glie peste zările albastre;
 Căci dacă-n Adam de veacuri moartea am gustat-o'ntr-una,
 În Hristos avem viața și lumina și cununa!

Adu-Ți aminte și de mine !

O, Elohim Atotputernic, cât ești de bun, de sfânt și mare!
Cu cine oare să Te-asemăn când n-ai în lume-asemănare?
Cu cine să Te pun alături, măcar să aibă jumătate
Din slava care Te-nconjoară, în dragoste și bunătate?

Când cerul cerurilor zace prea mic să poată să Te-ncape
Și Duhul Tău slăvit se-ntinde plutind pe nesfârșite ape;
Țu vrei să locuiești cu mine, și să-Ți aduci Casa regală,
În trupu-acesta de țărână lovit de slăbiciuni și boală!

Din întuneric și genune le-ai adus toate la ființă,
Și toate câte sunt pe lume stau numai prin a Tă voință;
Cine sunt eu să vii la mine, s-ascuți cum plâng cu fața-n glie,
Și să-Ți pui mâna peste mine într-un crâmpeli de veșnicie!

Când nici o rază sclipitoare fără de Tine nu răsare,
Și fără Tine nu e soare, nici stele-n bolta sclipitoare;
Țu vii tiptil în întuneric, la inima ce se frământă,
S-aprinzi în mine o făclie de har din Inima Tă sfântă.

Fără suprema-Ți hotărâre sub ale cerului arcade
Nici frunza-n codru nu se mișcă, și nici o vrabie nu cade;
Dar pentru mine chiar Țu însuși ai coborât să-mi dai putere,
Să mă ridici din groapa morții, să-mi dai scânteii de înviere.

Când ești înconjurat de slavă și de splendori strălucitoare,
De sfinții îngeri care cântă mărirea Tă copleșitoare;
Cum poți veni din Poarta slavei să numeri pașii vieții mele,
Și s-aduni lacrimile triste, de parcă ai culege stele?

Cum să-nțeleg eu infinitul de îndurări ce se-nfiripă
Din gândul Tău și se revarsă la mine-n lumea de risipă?
Sau cum aș reuși vreodată să prind în mintea de țărână
Tot ce-a creat și mai crează și ține mâna Tă stăpână?

Primește cu bunăvoință, cuvintele ce Ți le-aduce
Un bob de humă zvârcolită sub rănilile Tale la Cruce.
Ți le înalț cu umilință, nepriceput, și fără minte,
Orbit de slava Tă, Stăpâne, atins de mâinile-Ți preasfinte.

Cu fața-n praful de țărână, într-o adâncă umilință,
Împlor acum, Isuse Doamne, să-mi împlinești înc-o dorință;
Atunci când vei veni cu slavă, pe norii zărilor senine,
După-ndurarea Tă cea mare, adu-Ți aminte și de mine!

Eu cred în Înviere

Eu cred în înviere, așa cum a fost scris
De Duhul în Scriptură; eu cred în Paradis.
Cred în Ierusalimul cu salbe de lumină,
Cu străzile de aur, cu pacea lui deplină.

Eu cred Cuvântul vieții, de har aducător,
Că nu dispar ca ceața în clipa-n care mor.
Că nu sunt fir de iarbă, nici cârțiță de glie,
Ci am un Domn în slavă și-un loc în veșnicie.

Eu cred ce-a spus Slăvitul cu graiul de Prooroc
Că merge înainte să-mi pregătească loc
Nu în țărâna rece, și nu în cimitire,
Ci undeva în slavă, cu El, în strălucire.

Haz voi puteți să faceți, să râdeți cât vreți voi;
Eu cred în înviere, și-n veacul de apoi!
Și de Mântuitorul nimic nu mă desparte
Nici bogăția lumii, nici foamete, nici moarte.

Da, Răscumpărătorul — Iubirea, Pacea mea —
Știu bine că trăiește, și știu că-L voi vedea!
Cu ochii mei, chiar dacă această carne pierde,
Îl voi vedea pe Domnul! Eu cred în înviere!

Căci oasele acestea, uscate cum vor fi,
Vor învia cu slavă, când Domnul va grăi,
Așa cum altă dată, tot El, Stăpânul lumii
I-a zis fetiței moarte, „Stai sus! Talita-Cumi!”

Va fi o înviere, când goarna va suna,
Și la Cuvântul vieții cu toți ne-om ridica,
În cete, mii de cete, oștiri strălucitoare,
Cu Regele Măririi, la marea sărbătoare!

O, ceas de bucurie! O, ceas de biruinți!
Când voi pleca la Domnul, în norul celor sfinți.
Trimite, Doamne, îngeri din garda cea divină,
Ca să mă ducă-n Țara de haruri și lumină!

Și Te-așteptăm, Isuse, cu Chipul Tău slăvit,
Să spui că masa-i gata, ospătu-i pregătit;
Atunci vom fi o Turmă, și Tu Păstorul mare,
Noi raze de lumină, iar Tu slăvitul Soare!

A-nviat și pentru mine !

A-nviat Hristos ca Rege,
Plânsul nostru să-l aline,
Și pe toți să ne deslege
Din mormânt și făr'delege.
— A-nviat și pentru mine.

A-nviat ca să ne scoată
Din cătușele străine,
Și din groapa blestemată,
Din osânda 'negurată.
— A-nviat și pentru mine.

A-nviat, pentru ca-n lume
Nimeni să nu ne dezbine,
Nimeni să nu ne sugrume,
Cu momeala altui nume.
— A-nviat și pentru mine.

A-nviat ca să ne-mpartă
Bucuriile depline,
Și în loc de-o viață moartă
Să ne dea o altă soartă.
— A-nviat și pentru mine.

A-nviat ca să ne spună
Că-n curând El iarăși vine;
Și chiar azi ne dă-n furtună
Sfânta păcii Lui cunună.
— A-nviat și pentru mine.

A-nviat ca să ne poarte
Peste zările senine,
Unde nu ne mai desparte
Nici o boală, nici o moarte.
— A-nviat și pentru mine.

A-nviat și-a mers 'nainte,
Pârğa holdelor divine,
Snopul învierii sfinte
Pentru toți cei din morminte:
— A-nviat și pentru mine.

Dar, să-ți pun o întrebare:
— Pentru Ziua care vine,

Domnul slavei viitoare,
 Cel ce-i Viu și nu mai moare,
 A-nviat și pentru tine?

Iehova Răfa

Aștept, Isuse drag, izbândă
 Din biruințele iubirii;
 Și peste rana-mi sângerândă
 Un har din harul mântuirii.

Sunt doar o mână de rugină,
 Dar Tu mă vezi piatră aleasă;
 Nu-s decât bulgăre de tină,
 Și Tu mă vrei rază frumoasă.

Dar, poate oare cobza frântă
 A inimii mele zdrobite,
 Să cânte iarăși cum se cântă
 Cu dor cântările-Ți iubite?

Atinge rana mea cumplită,
 Cu mâna Ta vindecătoare.
 Și dă-mi speranța strălucită,
 Într-o eternă sărbătoare,

Alungă-i pe dușmani cu groaza
 Din sabia-Ți învăpăiată,
 Și du-mă la Elim, la oaza
 Cu apă bună și curată.

Te-aștept, Isuse, ca străjerii,
 În nopțile de întristare
 Să torni balsamul învierii
 Și peste rana ce mă doare.

Pe drumul greu al neputinței
 Aștept puterile-Ți divine,
 Căci de sub crucea umilinței
 Vreau să Te-nalț numai pe Tine.

Setos, pe drumul din pustie,
 Stau lângă apele amare,
 Te-aștept ca să-mi aduci și mie,
 Iehova Răfa, vindecare,

Așa era la noi...

Așa era la noi cândva
Demult când mama ne vorbea
Cu glasul ei plăcut, duios,
Despre iubirea lui Hristos.

„Va fi cândva un nou pământ,
Cu mult mai bun, curat și sfânt!”
(Știam despre destituiri,
Dar ea vorbea de străluciri).

„Acolo pace-n veci va fi,
Numai cântări și bucurii.”
(Noi o priveam nedumeriți;
Eram la Bărăgan goți).

„Și-a fost Isus un Copilaș,
Ca voi, sărac și drăgălaș.”
(Deci și Isus a fost ca noi,
N-avea nici el hăinuțe moi?)

„Copiii mei, nu vă mirați,
Că astăzi suntem alungați.
La fel L-au dus și pe Hristos,
Pe lemnul crucii noduros”.

„Dar Dumnezeu cu-al Său cuvânt
Ne scoate chiar și din mormânt!”
(Știam versetul minunat:
Hristos din morți a înviat!).

Mă-ntreb, ce-am înțeles atunci,
Când eram numai niște prunci?
Dar glasul mamei liniștea
Furtuna care ne lovea.

„Să nu uitați că-n orice greu,
E mai aproape Dumnezeu.
Să nu uitați că ne-a promis
Un loc frumos, un Paradis.”

Și adormeam în somn ușor
Cu îngerii cântând în cor.
Așa era la noi cândva,
Demult când mama ne vorbea...

La Cor

O văd pe mama parcă-ntr-o visare,
Pe-aleile de tei înmiresmat,
Și vocea i-o aud tremurătoare,
Cum cântă harul dragostei curat.

...Și-a pus pe cap marama ei frumoasă.
Apoi ne-a luat de mână binișor;
Pe ploaie sau pe vânt plecam de-acasă
Să fim la repetiția de cor.

Cânta în adunări cu bucurie,
Dar și acasă ea cânta cu dor,
De spăla vasele-n bucătărie,
Sau de călca o bluză-n dormitor.

Când mi-au crescut zulufii pe sub plete,
Și vocea s-a-ngroșat ca din butoi,
Mi-a spus: „De-acuma, vii la cor, băiete!”
Și am cântat acolo amândoi.

Apoi toți trei copiii împreună,
Cântam la bas, la alt, și la tenor;
Mama zâmbea: „Așa frumos răsună,
De parc-ar fi al îngerilor cor...”

Dar ne-a lăsat cu inimile frânte
Când a plecat la Celălalt Liman;
Căci Domnul a chemat-o ca să cânte
În corul Lui cel mare, la sopran.

Noi mai rămânem pe aici o vreme,
Ca să-nvățăm cântări pentru Isus,
Până vrea Domnul Bun ca să ne cheme
Să fim din nou la cor, acolo sus.

Fiți buni ispravnicî

Uite, două urechiușe, stau ciulite să te-asculte,
Și-ți măsoară vorbele: bune, rele, cât de multe.

Și doi ochișori de prună, te privesc cu nerăbdare —
Prin fereastra lor copilul te adoră ca pe-un soare.

Două mâini abia așteaptă, tot ca tine să lucreze,
Și picioarele micițe vor mereu să te urmeze.

Te imită cum ți-e vorba, te imită în umblare,
Te imită în privire, te adoră ca pe-un soare.

Ești ispravnicul din pildă, ai primit o avuție;
Nu ți-a dat talanți Stăpânul, ci ți-a dat comoară vie.

Fii atent, Hristos să-Ți fie toată slava pe cărare,
Când va fi copilul mare doar Hristos să-i fie Soare.

Ne cheamă Dumnezeu

Ne cheamă Dumnezeu și azi,
Din căi rătăcitoare,
La vatra sfântului hotar,
La bucuriile din har,
Ca să ne toarne în pahar
Iubiri nepieritoare.

Ne cheamă Dumnezeu și azi
În câmp de lăcrămioare,
Să stăm cu El la miez de zi,
În pacea sfințelor câmpii,
În tril duios de ciocârlii,
La șipot de izvoare.

Ne cheamă Dumnezeu și azi
Să stăm la șezătoare,
Să-I spunem cât Îl prețuim,
Cât Îl dorim, cât Îl iubim,
Cât vrem să nu ne despărțim
Vreodată pe cărare.

Ne cheamă Dumnezeu și azi,
La El pe fiecare:
În locul plânsului stingher
Ne dă luminile din Cer;
Și-n locul lanțului de fier,
Ne dă cununi de soare.

Te cheamă Dumnezeu să vii

La marea sărbătoare.
 Da, vrea să vii acolo sus,
 În strălucirea de nespus,
 La masa nunții lui Isus,
 Ca oaspete de-onoare...

Vino, Duh Preasfânt

Vino, Duh Preasfânt, și unge
 Rănile care ne dor,
 Și-n durerea ce străpunge,
 Pune leac alinător.

Suflă blânda adiere
 A iubirii peste noi,
 Și ne umple de putere,
 Ca să nu dăm înapoi.

Pune strai de sărbătoare
 Peste umerii zdrobiți,
 Umbra slavei viitoare
 Peste pașii oboșiți.

Toamnă, Duhule de viață,
 Untdelemnul Tău cel sfânt,
 Peste frunte, peste față
 Peste mâini, peste veșmânt.

Deslipește-ne privirea
 De la tot ce e păcat,
 Și ne leagă de iubirea
 Care ne-a răscumpărat.

Nu lăsa fățarnicia,
 Să ne prindă-n cursa rea;
 UMLE-NE CU MĂRTURIA
 HARULUI DIN GURA TA.

Adu vremi de pocăință,
 Te rugăm, O, Duh Preasfânt,
 Vremi de har, și de credință,
 De trezire pe pământ!

Cu noi e Însuși Dumnezeu

De ce-ar veni 'napoi aceia
Ce-au pus picioru-n Paradis,
Când toată slava și mărirea
În fața lor li s-a deschis?

De ce-ar mai vrea să guste plânsul
De-aici de unde au plecat,
Când au ajuns în strălucirea
Cerescului măreț palat?

...Poate doar să mai dea povață,
Dac-ar putea, în vis sau gând,
Celor ce încă sunt în viață
Și n-au primit Cuvântul sfânt...

Dar văd pe Însuși Duhul slavei
Cu patos mare și elan
Cum cheamă azi la pocăință
Pe fiecare pământean.

...Sau poate-ar vrea o mângâiere
S-o dea celor ce-n chin se frâng,
Și să le-arate ce splendoare
E partea sfinților ce plâng...

Dar văd aici pe Creatorul,
Pe Dumnezeu cel Proslăvit,
Cum ia năframa ca să șteargă
Obrazul unui preaiubit.

...Sau poate-ar vrea să ne aprindă
Speranțele când șovăim,
Și să ne spună despre Domnul,
Că nu degeabă Îl slujim...

Dar deja-n Cartea veșniciei
Chiar Dumnezeu a scris așa,
Că celor care Îl urmează
Cununa vieții le-o va da.

...Rămâneți sus, iubiți ai noștri,
Cântați și laudați mereu!
Cu noi este Mângâietorul,
Cu noi e Însuși Dumnezeu!

Te întreb...

Într-un veac de-amărăciune,
Blestemat și păcătos,
Te întreb, amice, spune,
— Ești sau nu, al lui Hristos?

Căci puterea cea mai mare
Nu ți-e de nici un folos;
Dacă inima ta n-are
Și iubirea lui Hristos.

De-ai putea să ții în mână
Sceptrul lumii glorios;
Ești doar bulgăr de țărână,
Dacă nu-L ai pe Hristos.

Poți vorbi cum nici în slavă,
Nu se poate mai frumos;
Ești un șuierat de pleavă,
Fără harul lui Hristos.

Vrei să ști cât valorează
Tot avutul tău luxos?
Cât o ceară la amiază,
Dacă nu-i al lui Hristos.

Pot să strige milioane
Că ești geniu, un colos;
Ești o spumă de baloane,
Fără cinstea lui Hristos.

Dar, să fi un rob sub soare,
Robul cel mai zdrențaros;
Ești bogat, cu slavă mare,
Dacă ești al lui Hristos!

Dacă...

Din mulțimea de păcate
Unul de-ar fi neiertat,
N-aș mai avea veșnicie,
Nici viață, nici tărie,
Numai vai și silnicie,
Dacă-aș ține un păcat.

Din toți frații mei de luptă,
Dacă unu a căzut,
Și s-ar rupe părțășia;
Unde-ar mai fi veselia,
Fericirea și frăția,
Dacă unu s-a pierdut?

În întunecimea nopții,
Dacă n-aș avea o Stea,
Un Luceafăr, să-mi arate
Din țării de bolți curate,
Zorii zilei minunate,
Oare-aș mai putea umbla?

Prin atâtea văi de spaimă,
Dacă n-ar fi har de sus,
Să-mi aducă mântuirea,
Pacea și milostivirea;
Cum m-ar prinde pătimirea,
Dacă n-aș fi cu Isus?

Și din mii de vise sparte,
Dacă n-ar mai fi un vis,
Peste zare să mă poarte;
Vai, ce chin, pe căi deșarte,
Dacă dincolo de moarte,
N-aș avea un Paradis!

Să nu mă las de Tine...

Ce vremuri grele trăim azi,
O, Doamne, știi prea bine!
Credința, întărește-mi-o,
Să nu mă las de Tine!

Când toate cad în jurul meu,
În lumea de ruine,
Tu să rămâi Nădejdea mea,
Să nu mă las de Tine!

Isuse drag, Izvor bogat
Al Dragostei divine,
Păstrează-mă-n iubirea Ta,
Să nu mă las de Tine.

Căci pașii îmi alunecă
 Ușor pe căi străine;
 Întinde-Ți mâna de-ajutor,
 Să nu mă las de Tine.

Durerea sufletului meu
 Nu-i nimeni s-o aline;
 Dă-mi mângăierea, Duhule,
 Să nu mă las de Tine.

În negura furtunilor
 Cu roadele puține,
 Pășesc mai greu, mai obosit,
 Dar nu mă las de Tine.

Și când ajunge-voi la prag
 Pe sfintele Coline,
 Să știi că-n drumul vieții greu
 Nu m-am lăsat de Tine!

Dar n-avem timp...

Avem atâtea planuri bune
 Câte nici nu vă putem spune,
 Toate frumoase, mari, plăcute,
 Am vrea să le vedem făcute;
 Dar n-avem timp...

Avem de mers pe la spitale,
 Cu mângăieri spirituale,
 Sau pâinea bună și gustoasă,
 S-o ducem la săraci acasă;
 Dar n-avem timp...

Știm bine: Biblia citită
 Ne scoate viața din ispită;
 Și-am vrea în orice dimineață
 Să strângem mană pentru viață;
 Dar n-avem timp...

Și ce să spun de adunare?
 În ale Domnului pridvoare,
 Am vrea să fim la rugăciune,
 La ceasurile de minune;

Dar n-avem timp...

Viața-i o alergătură,
Cu cheltuieli peste măsură,
Du-te încolo, vino-ncoace,
Am vrea să stăm și noi în pace;
Dar n-avem timp...

...Cum trăiam, Doamne, altădată,
Cu tehnica ne-avansată,
Când n-aveam nici micro-cuptoare,
Nici molluri, nici televizoare,
Dar aveam timp?

În lupta vieții

În lupta vieții nu lăsa
Din mâini să-ți cadă steagul!
Hristos în noi e slava Sa,
Prin El și noi vom triumfa,
Căci El are toiagul.

Să nu ne rupă cel viclean,
Să nu ne ia cununa;
Și când mârșavul de Satan,
Lovi-ne-ar ca un uragan,
Noi să rămânem una.

Căci numai Unul e Hristos,
Și-un singur Trup El are,
Un Trup frumos și glorios,
Cu mersul blând și luminos,
Și fața sclipitoare.

Și-o singură credință-avem
Credința cea curată;
Pe veci ai Domnului suntem,
Și numai lui Isus noi vrem
Să-I dăm iubirea toată.

Și Unul singur pe pământ
În Domnul ne botează;
E Duhul Păcii, Duhul Sfânt,
Ne dă lumină și avânt,
Ne binecuvintează.

Slăvit e Cel ce va veni
 Și ne va duce-acasă!
 Acolo unde toți vom fi
 În nesfârșite veșnicii
 Slăvita Lui Mireasă...

Iată zorii dimineții

Nu e mult și vine ceasul când cel rău va fi învins,
 Și lumina va pătrunde peste-al negurei cuprins.
 Vine Domnul să ne-aducă Ziua Lui fără asfințit,
 Să distrugă zidul morții și-ntunericul cumplit.

Iată zorii dimineții cu slăvite scânteieri,
 Rup acum străvechi cătușe, frâng a nopților puteri.
 Nu te da 'napoi, o frate! Stai în luptă curajos,
 Neclintit pe cazemate, în slujirea lui Hristos!

Zecile de mii de îngeri, iată-i că se pregătesc,
 Și sunt gata să pornească în șuvoi sărbătorească;
 Îmbrăcați în haine albe, sfinții Domnului Isus
 Își aprind de-acum făclia în palatele de Sus.

Și tu, frate de credință, vrei să dai 'napoi acum?
 Vrei arginții lepădării? Vrei aplauze de scrum?
 Nu privi la blidul lumii, cât ar fi de-avantajos;
 Uită-te la Cer, la Domnul, la venirea lui Hristos!

Din țările măririi parcă se aude-un zvon:
 Roibii, înhămați la slavă, se dezleagă din prigon;
 Carele de foc și fulger se revarsă din cerdac,
 Oștile nemuritoare, toate-s gata de atac.

N-auzi foșnetul deasupra, peste zarea de cleștar?
 Da, Se-ntoarce-al nostru Rege! Și tu ești ales, stegar.
 Nu știm ziua, nu știm ceasul, dar un lucru știm precis:
 Domnul Își Ține cuvântul, împlinește ce-a promis!

Orizontul arde-n flăcări! Zorii dimineții vin!
 În curând va fi lumină, și de-apururi Cer senin.
 Frate, îți ridică fruntea, ca un sfeșnic luminos!
 Luptă-te lupta cea bună pentru slava lui Hristos!

Pune frâu...

Pune frâu vorbirii tale
Când mâniile te pasc,
Căci în vorbele-pumnale
Dușmăniile nasc.

Mușcă-ți limba, calcă-ți firea,
Decât să vorbești urât;
Fă-te că n-auzi jignirea,
Dar oprește-ți vorba-n gât.

Limba, ca focul gheenei,
Nu se poate înfrâna;
Cum nici urletul hienei,
Nimeni nu-l poate schimba.

Roata vieții, scrie-n Carte,
Se aprinde ca un vrej,
Când cuvinte necurate
Se revarsă din gătlej.

Și mulți oameni cumsecade
Vrednicia și-au pierdut,
Când în ropot și tirade,
Au spus iute ce n-au vrut.

Tu, din inima-ți rănită,
Fă să iasă râu curat:
O șoptire limpezită,
Pentru sufletu-nsetat.

Lasă frâul limbii tale
Să-l ia-n mână Duhul Sfânt,
Căci atunci lumini regale
Vor fi în al tău cuvânt.

Întoarcerea acasă

De pe cărări înnegurate,
Cu sufletul amar, pustiu,
Mă-ntorc în zdrențe și păcate,
Să-Ți cer, Părinte, bunătate,
Și lasă-mă argat să-Ți fiu.

Vai, toată sfânta moștenire,
 Cu care m-ai făcut bogat,
 Am risipit-o în neștire,
 Și ce credeam că-i fericire
 Ca pleava-n vânt s-a spulberat.

Vin de la cocina din lume,
 Din bâlciul de deșertăciuni,
 Unde m-am tăvălit în spume
 Și-am pângărit frumosu-Ți Nume
 Într-o mocirlă de minciuni.

Flămând, nu după mese pline;
 Setos, dar nu după izvor...
 Mi-e dor..., mi-așa de dor de Tine,
 De mângăierile-Ți blajine,
 De Tine, Tată scump, mi-e dor.

Știu că nu-s vrednic de iertare,
 Mi-e sacul de păcate plin;
 Dar unde-n lumea asta mare
 Mai e speranță de iertare,
 Ca și la pieptul Tău divin?

Văd că oile n-au coarne

Văd că oile n-au coarne, nici cornițe de luptat,
 Și mă-ntreb, cu nici o armă Dumnezeu nu le-a-nzestrat?

Caprele? Ehei, măi frate, să le vezi cum sar prin văi,
 Și cu țapii lor în frunte, se îndeasă la bătai.

Oile n-au colți, nici coarne, ca să-l rupă pe dușman;
 Singura lor apărare e să stea lângă cioban.

Deci, așa vrea să ne-nvețe Dumnezeu să fim și noi;
 Căci nu e-n puterea noastră biruința în război.

Da, dușmanul dă târcoale și răcnește ca un leu,
 Dar Păstorul ne păzește. Ne păzește Dumnezeu.

Dă-ne, Doamne-nțelepciune, lângă Tine noi să stăm,
 Să fim turma Ta smerită, și să nu ne mai certăm.

El e vrednic !

Cine-i vrednic să se suie pân' la Tronul de mărire,
Și să șadă-n jilț de glorie îmbrăcat în strălucire?
Cine oare, cine-i vrednic, în hlămida de-mpărat,
Să stea-nconjurat de îngeri, și să fie-ncoronat?

Cine-a fost și cine este din vecii îndepărtate,
Răsărit la tot ce este, și un asfințit la toate?
Cine poate să Se-nalțe peste-al vremilor șirag,
Și să țină-n mâna dreaptă sfântul Învierii steag?

Numai Unul, Hristos Domnul, Cel ce ne-a scăpat de vină,
Și ne-a izbăvit de moarte, și de groapa ei meschină!
El e Unsul, e Hristosul, uns cu ungera de mir,
Vrednic de coroana slavei în sclipirea de safir !

El e Domnul, Creatorul, Dumnezeuul nostru mare;
Numai Lui I se cuvine preainalta închinare;
Căci prin voia Lui stăpână, și puternicu-I cuvânt,
Zămislitu-le-a pe toate, cer și mare și pământ.

El S-a dat pe Sine Însuși pentru-a noastră mântuire:
Miel jughiat, Suprema Jertă, Prețul pentru ispășire.
Ne-a făcut o seminție, și un neam, și un popor,
Câștigat pe lemnul Crucii pentru veacul viitor.

El e vrednic să primească slava, cinstea și puterea,
Căci ne-a dat răscumpărarea, și viața, și-nvierea!
Tot ce-a fost, va fi, și este, — toate Lui Îi aparțin,
El e vrednic să primească slavă, slavă-n veci, Amin.

De-atâtea ori...

De-atâtea ori ai auzit Cuvântul,
Și-atâtea predici le-ai sorbit din plin;
Dar n-ai răspuns iubirii fără seamăn,
Și nici chemării harului divin.

De-atâtea ori ai auzit apelul
Să vii la Crucea Domnului Isus;
Dar n-ai venit, și-ai amânat într-una,
„Mai este încă timp destul” ai spus.

Un Cer întreg așteaptă și privește,

Mulțimi de îngeri s-au oprit din zbor;
 Atâta strălucire te așteaptă,
 Iar tu rămâi mereu nepăsător?

Din miile de glasuri ce te cheamă,
 În lumea de necazuri și amar,
 Nu simți că Dumnezeu e lângă tine?
 N-auzi șoptirea glasului de har?

Îți spune blând — și vorba I se frânge,
 Că-n mâinile Lui sfinte te-a săpat;
 Iar tu nici nu te uiți la El cum plânge,
 Murind în locul tău crucificat...

Vino la Domnul astăzi, cât te cheamă,
 Să-ți mântuiască sufletul pustiu;
 Nu amâna, căci s-ar putea ca mâine
 Să vrei, dar vai, să fie prea târziu.

Cine pe săraci ajută

Cartea Veșniciei are
 O învățătură mare:
 „Cine pe săraci ajută
 Pe Dumnezeu împrumută!”

Vezi pe mulți care adună,
 Într-un sac de mătrăgună;
 Tot bănetul și-l îndeasă
 Într-o pungă mincinoasă.

Și la urmă ca s-arate
 Sumele lor avansate,
 Când desfac legătura
 Văd că-n pungă n-au nimica.

Și începe văicăreala:
 Cine-a strâmbat socoteala?
 Găurile, vai de ele,
 Găurile-n portofele...

Dacă vă interesează,
 Banca Slavei funcționează!
 Suma este garantată
 Nu se pierde niciodată.

În măsura dărniceii
Și-n valuta veșniciei,
Investiția se face
Pe la casele sărace.

E mai bine împreună

E mai bine împreună să gustăm harul nespus,
În familia cea dragă, și unită cu Isus.
E mai bine lângă Domnul să rămânem într-un gând,
Decât împărțiți în cete sfărâmate și plângând.
E mai bine laolaltă într-un cheag nezdrcinat
Să rămânem în credința care-n Isus ne-a legat.
E mai bine împreună, sub un steag nebiruit
Să umblăm pe calea Păcii lângă Mirele iubit.
E mai bine în unire, să cântăm cu toți frumos,
Dragostea și mântuirea Domnului Isus Hristos.

Locul de întâlnire

Aici, la Golgota, e piatra
Celui mai nemilos altar,
Și tot aici ne este Vatra
Celui mai sfânt și dulce har.

Aici e locul de-ntâlnire
Învederat din veșnicii
Dintre Eloh-Iehova-Iire
Și Avraam cu-ai săi copii.

Pe culmea de furtuni bătută,
Pe dealul Căpățânii trist,
În jar dreptatea se sărută
Cu pacea-n rănile lui Hrist'.

Acesta-i locul de-ntâlnire
Între etern și efemer;
Aici se zbuciumă-n iubire
Golgota plină de mister.

În ceasul când se dară sortiți,
Demult, în Sfatul glorios,
Hristos a primit boldul morții
Iar noi viața lui Hristos.

La Cruce se îmbrățișează
 Cel mai sublim cu cel mai rău;
 Și prins între blestem și groază
 Moare Cel Sfânt pentru călău.

La tainica vremii răscruce
 Se întâlnesc și plâng duios
 Fiul lui Dumnezeu pe cruce
 Și-n pulbere un păcătos.

Aici la Golgota se leagă
 Cel mai puternic legământ,
 Îmbrățișarea cea mai dragă,
 Din câte fost-au pe pământ.

Aici e locul de-ntâlnire
 Între Preasfântul Dumnezeu
 Și-un fiu întors din risipire
 Și din păcate, cum sunt eu.

Rugăciunea e tămâia

Rugăciunea e tămâia din al inimii altar,
 Care arde și se-ntinde pân' la celălalt hotar.

E mișcarea dinlăuntru, focul jarului ascuns,
 Când Preasfântul Duh ascultă și ne dă deja răspuns.

E fiorul de viață când în piept se împletesc
 Respirația și dorul după aerul ceresc.

Rugăciunea e dorința spusă uneori cu grai
 Și-alte ori doar cu suspine când cuvinte nu mai ai.

Rugăciunea-i mulțumirea când ai numai puțințel,
 Ca și-atunci când ai paharul plin de curge peste el.

E privirea prin zăbrele înspre zorii luminați,
 Ce se văd doar prin lentila ochilor înlăcrimați.

E un tremur din adâncuri tănuit și ne-nțeles,
 Când scânteile iubirii haina visului o țes.

E cântarea-n care nota e de undeva de sus

Din tărâmul unde cântă sfinții Domnului Isus.

Rugăciunea este pulsul vieții Duhului în noi,
Semnul că ne pregătește pentru veacul de apoi.

Să nu fim noi, Isuse...

Să nu fim noi, Isuse,
Ci numai Tu deplin,
În vorbă și în faptă
În zâmbet și-n suspin.

În plâns și în cântare,
În cuget și-n simțiri,
Doar Tu să fii, Isuse
Izvor de fericiri.

Să Te-arătăm pe Tine,
În salba de minuni,
Când trecem prin lumină,
Sau trecem prin furtuni.

Nu noi să fim puternici,
În firea de pământ,
Ci Tu să ai puterea
În Faptă și-n Cuvânt.

Și nici chiar dreptul nostru
Să nu ni-l arătăm;
Ci izbăvirea-n Tine
Mereu s-o așteptăm.

Nu noi să fim în față,
Nu noi pe locu-ntâi;
Ci numai Tu, Isuse,
În cinste să rămâi.

Să punem firii stavili,
Și gurii stăvilă,
Când vrea să se arate
Ce poate fără har.

Să n-arătăm că suntem
Mai mari și mai deștepți;
Ci să trăim în pace

Așa cum Tu ne-nveți.

Și chiar când lumea-ntreagă
Ne-mproașcă cu noroi;
Să fie al Tău Nume,
Isuse, peste noi!

Acordează-mi viața!

Acordează-mi viața, Doamne, după-al Tău diapazon;
Ca să cânte-n armonie cu toți sfinții din Sion.

La vioara mea de vise corzile slăbesc ușor,
N-o lăsa dezacordată, cu un ton amăgitor.

Strânge-mi corzile iubirii, până când deplin vei știi
Că pot aduna în mine ale slavei rapsodii.

N-asculta cum plâng amaric corzile când le întinzi;
Știu că-i prețul bucuriei din cântarea ce-o aprinzi.

Și când vezi că toate-s bune și că pot de-acum cânta,
Dă-mi arcușul, să răsunе o cântare-n cinstea T a.

Ce-i viața ta ?

Ce-s anii tăi de-o clipă? Ce-i timpul vieții tale?
Un strop în infinitul oceanelor astrale.

Doar cât un lat de mână ți-e numărul de zile,
O carte-abia-ncepută, cu doar câteva file...

O umbră din unghere, scânteie ce dispare,
Fantasmă ce se stinge, în razele de soare.

Suntem de ieri pe lume, și-abia-nvățăm cărarea,
Când, iată, că se stinge sfoasă lumânarea.

Dispare ca un sunet din tristele balade,
O doină tânguită, o frunză care cade.

Așa ni se duc anii, ca stolul care zboară
Visând limanuri calde, visând o altă Țară.

Te-ntreb, știi care-i rostul acestei vieți deșarte?
Și unde se îndreaptă poteca după moarte?

Mai e ceva dincolo, sau doar nădejde goală?
E adevăr în Carte, sau Biblia înșeală?

Eu cred în Înviere, și-n harul mântuirii;
Isus este Viața, și Poarta nemuririi.

Încredeți-vă-n Domnul, și-n harul ce-l aduce
Isus Mântuitorul prin jertfa de la cruce!

Pălămarul

Deutr. 28:8

Fiule, Scriptura spune că e lucru necesar
La acoperiș să fie totdeauna pălămar.

Mai demult acoperișul era drept, nu înclinat;
Și familia întreagă stătea 'colo sus la sfat.

Pălămarul era zidul marginii de-acoperiș,
Ca un braț de apărare să nu cazi jos în pietriș.

Iar copiii când se-adună zbenguindu-se zglobii,
Ei să știe că sunt margini, de care nu pot sări.

Nu-i lăsa orice să facă; fii bun, dar autoritar!
Harul în Hristos e mare, însă are pălămar.

Și mai e o-nvățătură, bună, eu așa socot:
Gravitația se-aplică, și e lege peste tot;

Cu cât ești mai la-nălțime, până jos e drum mai lung,
Doamne feri, de cad vreunii, nu știu jos cum mai ajung.

Fii și tu atent când lumea te aplaudă mereu;
Inima să nu se umfle ca o broască-n eleșteu.

Înălțimea amețește; și Scriptura spune clar,
Nu cumva acoperișul să nu aibe pălămar.

Pălămarul umilinței și al gândului curat
Te ferește de cădere, de mândrie și păcat.

Tot în Cartea sfântă scrie, și-i al Domnului cuvânt,
Că mândria duce sigur prăbușirea la pământ.

Deci, când faci o casă nouă, ca și orice gospodar,
Fiule, te rog fierbinte, nu uita de pălimar.

⊕ luptă abem toți de luptat

O luptă avem toți aici pe pământ
Cu diavolul..., lumea... și firea...
O ducem din leagăn și pân' la mormânt,
Cu dor și speranță, mereu așteptând
Pe Domnul să dea izbăvirea.

Zvâcnit din adâncuri, Satan a-nșirat
Cohortele lui de pierzare,
Dar noi am ales pe un alt Împărat,
Pe Domnul Isus, și pe El L-am urmat,
În oastea Lui biruitoare.

Și lumea, cu pofta otrăvilor ei,
Răcnește mereu fioroasă;
Înalță altare de falși dumnezei,
Și-aruncă vârtoasă asalt de scânteii
Din iazul de foc și pucioasă.

Iar firea aceasta de lut frământat
Se luptă cu Duhul într-una;
Țărâna din noi e ca leul turbat,
Zmuțește din zgardă și nu stă legat,
Și vrea să ne rupă cununa.

Dar noi am rămas lângă Cel Credincios,
De El ne-am legat tot avântul;
Păstorul cel Bun este Isus Hristos,
Cu El moștenim viitorul frumos
Și Cerul întreg și pământul.

O luptă avem toți aici de luptat,
Suntem în Hristos o armată!
Din El, pentru El, și prin El ne-am luat
Și inul subțire, și mirul curat,
Căci lupta deja-i câștigată!

Numai pentru Tine

Numai pentru Tine, Doamne,
Toate stelele scipesc;
Toate florile-n câmpie
Pentru Tine înfloresc.
Ca și ele, noi, Isuse,
De aici de pe pământ
Ridicăm cântarea slavei
Pentru Numele Tău sfânt.

Și toți fulgii de zăpadă,
Decupați din norii reci,
Zboară veseli și ne-arată
Că ești sfânt în veci de veci.
Vrem și noi în strai de laudă
Să ne îmbrăcăm ca ei,
Să se vadă frumusețea
Harului din norii grei.

Nici un bulgăre de tină,
Nici o stâncă de granit
Încă n-a fost să nu spună
Că ești bun și preaiubit.
Cum să nu cântăm, Isuse,
Imnul slavei minunat?
Cum să nu cântăm Iubirea
Care ne-a răscumpărat?

Doamne, pentru Tine cântă
Frunza-n codrii cei de fag,
Și toți brazii din poiană
Spun că Tu ești cel mai drag!
Oare noi să nu Îți spunem,
Cât de mult ești de iubit,
Când din moarte și pierzare
Tu pe noi ne-ai mântuit?

Sub întinse curcubeie,
Frați, surori, să ne unim,
Și să spunem: „O, Isuse
Vrednic ești să Te slăvim!
Vrednic ești în infinitul
Veacurilor care vin,
Să-Ți aducem toată slavă,
Aliluia-n veci, Amin!”

Dobada

Fiul meu, învață astăzi
Că iubirea-i un altar;
Dar ce scumpă este Jertfa
Nu găsești în dicționar.

Nu-s cuvinte să arate
Prețul care-a fost plătit
Pentru sufletele noastre
De Hristos cel răstignit.

O iubire mai măreață
În toți vecii alta nu-i,
Și nici altă ispășire,
Altă jertfă, ca a Lui.

Dar în fiecare clipă
Iată că și noi, greoi,
Ridicăm mereu altare
Pe cari jertfa suntem noi.

Căci nu-i dragoste pe lume
Fără jertfă, fără chin,
Fără doruri mistuite,
Fără plâns, fără suspin.

Nu te da 'napoi la gândul
Că vei fi cândva strivit;
În cenușa pătimirii
E dovada c-ai iubit.

Acolo, între aripi...

Acolo, între aripile ridicate
În falfăirea heruvimilor măririi,
Stă Dumnezeu învăluit cu bunătate
În Sfânta Sfințelor și-a tainelor iubirii.

Ne-așteaptă nu cu sabia de foc în mână,
Nu ca un despot care vrea mereu să lege
De robii Lui cătușele de grea țărână
Și fulgerele pe cărările pribege.

Ci vine Dumnezeu, fiindcă ne iubește!

Și pentru noi a dat ce-avea mai scump pe lume;
Iar azi în vatra lacrimilor Se oprește
Să-Și pună peste noi Neprihănitul-I Nume.

Din veșnicii ne tot așteaptă la-ntâlnire,
Și răbdător aici El vrea să mai rămâie!
A pus pe-altar jăratec proaspăt de iubire,
Dar vai, azi nu mai vine nimeni cu tămâie...

Unde sunt ucenicii Lui de altădată,
Acea ce veneau la ceasul rugăciunii?
(Îndeasă la arginți în punga lor crăpată);
Iar pe altar se sting încet, încet, tăciunii.

În ochii Domnului, ca soarele de-amiază,
Apar stinghere două lacrimi de migdale,
Doi stropi din Dumnezeu amar se furizează
Și pe obrazul Lui alunecă agale...

O, frații mei, surori! Veniți la adunare,
Și nu uitați tămâia sfântă din potire!
Ne-așteaptă Dumnezeu aici la închinare,
În rugăciune să-I aducem proslăvire!

Cei ce umblă cu Isus

Cei ce umblă cu Isus, au în inimi soare,
Și vestesc prin viața lor Slava viitoare.
De lângă Păstorul bun nimic nu-i desparte;
Ei nu umblă prin gunoi, pe cărări deșarte.
Cei ce poartă chipul drag al Iubirii sfinte,
În Hristos au căpătat albele veșminte;
Au în mâini finic ceresc, și pe cap coroană,
Căci în viață biruiesc, orișice prigoană.
Cei ce stau lângă Isus nu se uită-n lume;
Și n-au teamă dacă pierd fală sau renume.
Când apare cel viclean să-i ademenească,
Ei primesc puteri de sus ca să-l biruiască.
Cei ce sunt ai lui Isus au fața frumoasă
Chiar dacă pe fruntea lor spinii îi apasă.
Iar în ochii-nlăcrimați când durerea geme,
Lacrimile sunt cântări, perle de poeme.
Cei ce-așteaptă pe Isus sunt a Lui Mireasă;
Da, El vine în curând să ne ia acasă!

Într-o zi

Într-o zi vom pune jos
Crucea aspră de pe spate
Și în locul ei spinos
Va luci miraculos
Un șirag de nestemate.

Pe câmpii de Paradis
Vom avea o sărbătoare,
Cum n-a fost în nici un vis
Tăinuit în paraclis,
Sau în fumul din altare.

Într-o zi ne vom trezi
Pe cărările luminii,
Ca niște copii zglobii,
Când cel rău nu va mai fi,
Și nu vor mai fi nici spinii.

Da, cândva ne vor cădea
De pe ochi solzii de ceață,
Și deodată vom vedea
Ce-i dincolo de perdea:
O privesște măreață.

Vom deschide ochii mari
Ca narcizele la soare,
Când ai Regelui spătari,
Serafimii milenari,
Ne vor da o-mbrățișare.

Ce lumini, ce vuiet cald!
Ce șuvoi de stări divine!
În sclipirea de smarald,
Fiul Celui Preaînalt
Ne va aduna la Sine...

Și atunci vom izbucni
Cu urale triumfale
Într-un cor de mii și mii
Toți ai Domnului copii,
În eterne Osanale.

Când iubești...

Când iubești, nimic nu-i greu!
Chiar povara nemiloasă
E o haina de mătăasă;
Și durerea ce te-apasă,
E o rază luminoasă.
...Când iubești, nimic nu-i greu!

Tu ești fiu de Dumnezeu!
Ura stinge-o cu iubire,
Și cu psalmi de mulțumire;
Căci în orice prigonire
E o salbă de safire.
...Când iubești, nimic nu-i greu!

Ești al harului trofeu!
Rana chiar dacă te doare
Tu în suflet porți un Soare,
Și în cea mai grea-ncercare
Știi că Harul e mai mare.
...Când iubești, nimic nu-i greu!

Nu trăi ca fariseu !
Iartă-i chiar pe cei ce-ntruna
Toarnă-n tine mătrăguna;
Nu-i ușor, dar nu-i totuna
Să fi spinul sau cununa.
...Când iubești, nimic nu-i greu.

Nu fi piesă de muzeu!
Doamne, fă-ne holda plină
Cu recolta de lumină;
Dă-ne roadă, nu puțină,
Grâu curat, și nu neghină.
...Să iubim, chiar dacă-i greu.

Frații mei de Jubileu!
Se albește deja zarea,
Deja sună deșteptarea
Și va-ncepe Sărbătoarea.
Haideți să cântăm cântarea
Dragostei lui Dumnezeu.

Gaura din steag

Venise tânărul din țară doar de vreo două săptămâni,
Uimit de parcă era aur tot ce putea să prindă-n mâini.
Sfios, timid, cum i-era felul, deschide ușa la birou
Și-ntreabă dacă-l las să intre, căci vrea să-mi facă un cadou.

Cadou? — De ce mi-ar face mie cadou un emigrant sărac,
Când eu îi pregătisem darul pe care trebuia să-l fac?
M-am ridicat, i-am întins mâna, și i-am zâmbit prietenos;
Avea în ochi o licărire, și-un har pe chipul luminos.

Își duce mâna-n sân și scoate un lucru foarte prețuit,
Ca o comoară, un tezaur, . . . un Tricolor împăturit.
Îl ia în mâini și îl înalță, ca pe-un trofeu din slăvi cerești:
— „Am fost cu el pe baricadă, în piața de la București...”

„E darul pe care vi-l facem, pentru cântarea ce ne-ați dat,
«Sfârșitul veacului» — cu care, am alergat către palat.
La Timișoara, pretutindeni, atâți eroi cu vis hoinar,
Au fost răpuși cântând cântarea «El vine iar, El vine iar»...”

Și steagul îmi stătea în față, frumos cum altul n-am văzut,
Cu stema veche decupată, decolorat și rupt, tăcut.
Mi-am zis atunci că noi, românii, vom trece peste înc-un prag:
O Revoluție mai mare, să umplem gaura din steag.

I-am mulțumit cu ochii-n lacrimi, și l-am îmbrățișat duios,
Spunându-i: „Dumnezeu te cheamă, să lupți acum pentru Hristos!”
— „Dar gaura...,” încet îmi zice, parcă citind ce-aveam în gând,
„Noi am tăiat-o privind Cerul... Să n-o mai umplem cu pământ!”

I-am spus îngândurat: „Iubite, nu-i steagul nostru românesc
Dacă nu punem 'colo-n mijloc și idealul creștinesc!
Ar fi risipa cea mai mare, ca un obuz într-un tranșeu,
Dacă prin gaura din steaguri nu L-am vedea pe Dumnezeu!”

...Și a trecut de-atunci o vreme, că zilele nu stau pe loc;
Și uneori mai scot drapelul, cu gaura de la mijloc.
Mă uit la tăietura mare, și-aud parcă un jurământ:
„Noi am tăiat-o privind cerul... Să n-o mai umplem cu pământ!”

În Familie

Haideți, frați de luptă sfântă,
Pentru Domnul să trăim,
Căci nimic nu ne-nspăimână
Când pe El ne bazuim.

Să-L slujim cu scumpătate, —
Duh de dragoste ne-a dat!
Și familiile toate
El le-a binecuvântat.

Să aprindem dimineața
Al familiei altar
Căci acolo e dulceața
Mângâierilor de har.

În umblare și-n veghere
Pentru toți să mijlocim
Domnul să ne dea putere
Pe dușman să-l biruim.

Și apoi la înserare,
În familie la fel,
Să-I aducem închinare
Preaiubitului sfânt Miel.

Să avem în noi blândețea
Harului cel luminos
Să se vadă frumusețea
Domnului Isus Hristos!

Păstrează-ți haina albă...

Păstrează-ți haina albă, frumoasă ca un vis,
Biserica aleasă și scoasă din abis!
Căci nu-i în preț de aur răscumpărarea ta,
Ci-n sângele lui Isus vărsat la Golgotha.

Păstrează-ți haina albă a dragostei dintâi,
În luptele vieții cu Domnul să rămâi;
Căci fără de iubirea aprinsă înfocat
Atâția pierd cununa și cad iar în păcat.

Păstrează-ți haina albă sfințită-n legământ,

Căci vrea să te doboare dușmanul la pământ;
 Încrede-te în Domnul, slăvit Mântuitor,
 Prin El trăiesc vitejii, prin El în veci nu mor.

Păstrează-ți haina albă a gândului senin
 Și-a inimii curate, iertate pe deplin;
 Căci numai cei ce-n luptă au sufletul curat,
 Îl vor vedea pe Domnul slăvit încoronat.

Păstrează-ți haina albă a sfinței așteptări,
 Cu ochii înspre ziua doritei Înălțări;
 Și strigă „Aliluia” de mii și mii de ori,
 Chiar dacă bezna neagră mai neagră-i înspre zori.

Păstrează-ți haina albă, Mireaso, te îndemn,
 Și candela aprinsă, și-n vase untdelemn;
 Pân' ce iubitul Mire cu zâmbetul tăcut
 Își va lipi de tine zefirul din sărut.

. . . Biserica Te-așteaptă, Isuse, ca să vii,
 Să-nceapă-mpărăția slăvitei veșnicii;
 Și Duhul și Mireasa — zic: „Vino, Miel divin!”
 Și Mirele răspunde: „Da, vin curând!” Amin.

S-a meritat!

Dacă numai pentru cinstea
 De-a fi fost chemat s-ascult
 Glasul Tău, Isuse Doamne,
 Peste-al mărilor tumult...
 Și s-a meritat furtuna
 Din ciclonul nemilos,
 Care m-a lipit de Tine
 Și de graiul Tău duios.

Dacă numai pentru pacea
 Duhului eu Te-am urmat,
 Și spun: Doamne, după Tine
 Ca să merg s-a meritat...
 Într-o lume de războaie
 Și de vrăjmășie rea,
 Cine altcineva poate
 Pace ca a Ta să dea!

Dacă doar pentru iubirea

Care umple-al meu pahar,
Și s-a meritat să umblu
Pe cărbuni și peste jar...
Dragostea Tă, O Isuse,
E pecetea-n legământ;
Când o torni peste necazuri
Aduci raiul pe pământ.

Dacă numai pentru harul
Sfintelor împărțșiri,
Și s-a meritat să sufăr
Huiduieli și prigoniri...
Căci familia-nfrățită
Aici jos și-n cerururi sus,
E-un șirag de diamante
În coroana lui Isus.

Dacă numai pentru slava
De-a umbla cu Tine-acum,
Și s-a meritat, O Doamne,
Să renunț la vechiul drum...
Căci pe calea Tă cea strâmtă
Orișicât de greu ar fi,
Știu că Tu ești lângă mine
Pân' ajung în veșnicii.

Deloc...

Lumina care stă pită
Sub baniță și sub obroc,
Este pierdută, risipită;
Nu folosește mai deloc.

Cuvântul dacă nu zidește
Cu har în glasul de prooroc,
Și-n el Hristos nu strălucește,
Nu-i Evanghelie deloc.

Credință fără ascultare
Și zidar fără boloboc,
Tot una sunt: știință mare,
Credință dreaptă nu-i deloc.

Și drumul vieții dacă duce
Doar pe la târg, la iarmaroc,

Și nu te duce sus la Cruce,
Nu-i drumul bun, nu-i bun deloc.

O muscă moartă cât de mică
De untdelemn își bate joc:
Că îl acrește și îl strică
De nu mai este bun deloc.

Mulți cred că au găsit averea
Ca o găină răma-n cioc;
Și se trezesc că au durerea,
Dar bogățiile deloc.

Să nu te-ncrezi într-o icoană,
Sau într-un fir de busuioc,
Sau în mătăanii și pomană,
Că-n ele viață nu-i deloc.

Îl vezi pe unul plin de fală
Ca un curcan în flori de soc,
Dar n-are casa-n rânduială;
Eu spun că nu e om deloc.

Dacă în mare strâmtorare
E fratele tău la mijloc,
Dar nu-l ajuți și nu te doare,
Apăi, nu ești frate deloc.

Nu fi creștin formal, de lapte,
(Să rămâi mic, tot un boboc);
Cu o credință fără fapte,
Auzi, nu ești creștin deloc.

Ce ai mai scump pe lume ?

Hai, fă o socoteală... Ce ai mai scump pe lume?
Ce-ți însorește zarea în lumea de genune?
Ce face să tresalte a inimii visare,
Și-ți umple viața-ntreagă cu zâmbet și cântare?

Sunt banii? Sau averea? E mobila din casă?
Șiragul de mărgelă sau blana de crăiasă?
Te uiți, ce să mai cumperi, să ai în stăpânire;
Vrei tot pământul mare să-ți fie moștenire?

Ești prins între ambiții și patimi ne'mplinite,
Râvnești la epoleții cu stele poleite.
Obsesia te roade să fi tu cel mai mare,
Să-ntreci pe toți rivalii, strivindu-i sub picioare.

Acolo ți-e plăcerea, suprema bucurie?
La pofta după tronuri, la pene-n pălărie?
Și știi că doar un virus ajunge și te curmă,
Iar tu îți zornăi galbeni în zilele din urmă?

Și toate-s doar o umbră, ca umbra trecătoare,
Ca roua dimineții ce-apare și dispare.
Nimic din ce se vede, pe drumurile noastre,
Nimic nu va rămâne sub bolțile albastre.

Și-atunci, uite, ce lucruri, ce spumă efemeră,
Ai adunat în cuțar, fantasma de himeră;
Când toate-s ca un abur, un sunet care zboară,
Și-apoi, de parcă n-au fost, într-un mormânt coboară?

Te-ntreb, ți-ai pus nădejdea în clipa de-nviere,
Să capeți prin credință comoară ce nu pierde?
Dacă n-ai mântuirea și pe Hristos Preasfântul,
Atunci ai pierdut totul, și Cerul și pământul...

Mănunchiul de isop

„Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l muițați în sângele din strachină și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii cu sângele din strachină.” (Exod 12:22)

Te du și strânge din livada verde
Niște șuvițe de isop plăpând,
Chiar dacă plânge firul când își vede
Atâta floare risipită-n vânt.

Doar un mănunchi..., cât poți în palme strânge
Din tufa de la margine de sat!
Și-apoi mănunchiul să-l înmoi în sânge
Ca într-un jar aprins, învăpăiat.

Și unge stâlpii ușii la intrare,
Și pragul de deasupra, ca un semn,
Căci sângele îți dă răscumpărare,
Îți izbăvește casa din blestem.

Mănunchiul sfânt, cu frunze și cu floare,
 Să ți-l ridici în sus ca pe-o nuia;
 Nu spune că-i isop fără valoare,
 O buruiană doar în mâna ta.

Căci l-ai muiat în sânge..., și deodată,
 Ce-a fost pe jos o ramură de spini
 S-a transformat în torță fermecată,
 Făclie țâșnitoare de lumini.

Mănunchiul de isop e ca și mine,
 Sau poate ca și tine, dragul meu:
 Culeși din buruienile străine,
 Dar îmbibați cu stropi din Dumnezeu.

Mănunchiul de isop și azi mai plânge
 Dar lacrimile-s raze din Calvar:
 Am fost muițați într-un Hristos, în sânge,
 Am fost scăldați în soare și în har!

Nu adunați gunoaie...

Nu adunați gunoaie, nu le țineți prin case,
 Păcatu-i spurcăciune, infecția miroase,
 Fiți sfinți întotdeauna, curați, nevinovați,
 Cu vorbele de bârfă să nu vă întinați.

Nu îndesați gunoaie la voi în buzunare,
 Că mai târziu mirosul din haine nu dispere;
 Îl parfumați degeaba, că tot vă dă de gol,
 Și-n loc de levănțică, miroase a nămol.

Nu puneți pe gunoaie o falsă etichetă,
 Tot murdărie este deși-i spuneți omletă.
 Gunoii clevetirii mocnind ca un cazan
 Aprinde roata vieții cu focul lui Satan.

Nu dați cu bidineaua atâtor baliverne,
 Vopsind peste gunoaie picturi ultramoderne;
 Păcatele și ura oricât de mult se-ascund.
 Tot ies la suprafață din cel mai jos străfund

E vai de cel ce trage (așa îi vezi pe unii)
 Nelegiuirea lumii cu sforile minciunii;

La oiștea căruței păcate-au înhămat
Și calea pocăinței acum e drumul lat.

Hristos Mântuitorul ne-a smuls de la robie,
Din grota de-ntuneric, din mâl și murdărie;
De ce ne place oare să strângem ce-i râios,
În hainele curate, sfințite de Hristos?

Nu adunați gunoaie, zvârliți-le odată,
Că nu vă face bine otrava adunată,
Fugiți de murdărie, ați fost eliberați;
În hainele de slavă, păstrați-vă curați!

Nebunul zice în inima lui...

„Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu»” (Ps. 53:1)

Fiți atenți la știri, în ziare, la ce scrie prin jurnale,
Tot mai mulți deștepti pe lume, dar cu capetele goale.
Căci nebun e-acei ce zice că nu este Dumnezeu,
Azvârlind credința vie într-o ladă la muzeu.

Dimineța când răsare soarele departe-n zare,
Nimeni nu mai spune: „Doamne, ce slăvit ești Tu și mare!”
Și când luna se ivește printre norii argintii,
Nimeni nu se-ntrebă: „Doamne, până când vei zăbovi?”

Ei vorbesc despre rachete și de stații planetare,
De explozii nucleare, de clonări, calculatoare;
Și apoi vin să ne spună: „Deci v-ați lămurit acum?
Dumnezeu e mit, poveste, nu există nicidecum.”

Dar să-ntreb calculatorul: „Cum de existăm anume?
Ce e gândul veșniciei? Mai există altă lume?
Cine a fixat naturii legi exacte, vrem-nu-vrem?”
Și computerul răspunde: «E eroare în sistem!»

Un savant distins la vorbă, și cu patos ne explică,
Și ne spune că maimuța ne-a fost biata străbunică.
Dumnezeu? — să nu se-audă... scurt-pe-doi, așa ceva!
Nu există, e-o poveste, nu se poate calcula!

Și mă-ntreb, nu i-a zis nimeni? — Domnule savant de clasă,
Dacă spui că prin gorilă noi suntem de-aceeași rasă,
Și că din antropoide mi se trage neamul meu,

Îți spun: „Neamul meu e altul. M-am născut din Dumnezeu!”

Mă cuprind fiori când vine vijelia de departe,
Un ciclon sau un cutremur, care mii de morți împarte;
Și îmi zic: „Văd pân' la urmă, că stăpâni nu suntem noi,
Oricât s-ar umfla savantul, și ne-ar spune scurt-pe-doi!”

„Nu e Dumnezeu!” declară oamenii în gura mare;
„Nu există judecată, toate sunt la întâmplare...”
Deci avea dreptate David, când în Psalmul cincizeș'-trei
Le spunea nebuni pe nume, și netrebnici, și mișei.

Vai, ce groaznică surpriză vor avea la judecată
Când vedea-vor în mărire pe Slăvitul nostru Tată!
Iar ei vor fi scoși afară în sinistrele genuni,
Și vor ști atunci cu toții că au fost niște nebuni.

⊕ Rămășiță sfântă

Mi-am păstrat (spunea pe munte Dumnezeu în glas șoptit) —
Mi-am păstrat o rămășiță, din poporul Meu iubit.

Mi-am păstrat pe sfinții care stau în orele târzii,
În vegheri la rugăciune! ...Și de toți sunt șapte mii.

Am umblat în toată țara, din palat pân' la bordei;
I-am ales, i-am pus deoparte, i-am păstrat, și sunt ai Mei.

Nu și-au îndoit genunchii înaintea lui Baal,
Nici în târgul spurcăciunii nu s-au prins de Belial.

N-au dansat în hora lumii, n-au privit la Astartei;
Iată oastea Mea de luptă, șapte mii, — ca niște lei!

...Tot așa în vremea scurtă ce-a rămas pân' la sfârșit,
Mi-am păstrat o rămășiță, un popor nebiruit.

— Doamne, spune-ne și nouă, într-o vreme-așa de rea,
Oare chiar puțini sunt astăzi, cei ce merg pe Calea Ta?

— Ce folos, dacă v-aș spune? Ce folos, dacă ați știți?
Voi urmați-Mă pe Mine, Să fiți ca cei șapte mii...

Bucuria cea mai mare e 'nainte, nu 'napoi;
Mi-am păstrat o rămășiță, și în ea sunteți... și voi!

Va fi cândva...

Va fi cândva o dimineată
Cu zori de zi fără apus,
Cu slava limpede, măreață,
Când va veni la noi Isus...

Va fi atunci o sărbătoare
Așa cum n-a mai fost nicicând,
Cu bucurii strălucitoare
Și haruri noi, pe-un nou pământ.

Ne vom uita într-o uimire,
La zidurile de iaspis,
Cetatea lui Iehova-lire,
Împodobită ca un vis.

Va fi atunci o-mbrățișare
Cu plâns în hohot fericit,
Și-n loc de chin și apăsare,
Va fi un har nemărginit.

Va fi cândva o înviere
Și-o întâlnire-n Paradis,
Va fi un Cer și-o mângâiere,
Așa cum Domnul ne-a promis.

Va fi cândva o adunare
A sfinților lângă Păstor;
Și-l vom aduce închinare,
Mărire-n vecii vecilor.

Atunci slăvitul nostru Rege
Va alunga orice necaz
Și cu năframa Lui va șterge
Înlăcrimatul nost' obraz.

Nu va mai fi nici tânguire,
Nici boală, moarte, nici păcat,
Și vom cânta în veci mărire
Aceluia ce ne-a salvat.

Va fi atâta bucurie,
Când pe Isus Îl vom vedea,
Va fi o dulce armonie...
Va fi cândva, va fi cândva...

Stânca

În furtunile vieții, când în uragan ești prins,
Alipește-te de Stâncă, și ve fi de neînvinș.
Împotriva ta dușmanul de-ar porni vârtej cumplit,
Nu te teme niciodată! Stai pe Stâncă neclintit!

Când turbată se ridică marea împotriva ta,
Nu uita, Stânca-i mai tare, rămâi neclintit pe ea.
Când auzi cu urlet marea în talaz nimicitor,
Strigă peste zarva mării, „Domnul e biruitor!”

Pot vrăjmașii să mugească, lumea toată, iadul tot;
Niciodată să te miște de pe Stâncă ei nu pot.
Stânca-i tare, ea te ține; credincios pe Stâncă stai!
Nu te depărta-n furtună de pe Stânca El-Șadai!

Când auzi în râsul lumii, vuietul asurzitor:
„Unde-i Domnul cu-ajutorul? Unde-i Dumnezeuul lor?”
Să nu-ți tremure ființa, știi în Cine ai crezut,
Stânca poate să te țină, și pe nimeni n-a pierdut.

În talazurile urii, tu pe Stâncă să rămâi.
Stânca vieții, Stânca slavei, Stâncii dragostei dintâi!
Valurile pot să bată, să mugească nemilos,
Stânca noastră e mai tare, Stânca noastră e Hristos!

Aș vrea, Isuse...

Aș vrea, Isuse-n mine să Te port
Cum poartă roua razele de soare,
Cum se ascund miresele-ntr-o floare,
Așa aș vrea, Isuse, să Te port,
Să fii în mine chivotul din Cort:
Eu, - inul alb; Tu, - slava scipitoare.

Vreau să Te port în vasul meu de lut,
Cum aș purta comori de nestemate,
De briliante scumpe, fermecate;
Vreau să Te simt, Preasfinte Nevăzut,
Așa cum se aprind într-un sărut,
Atâtea vise-n serile-nstelate.

Aș vrea în mine să Te port mereu
Cum e sămânța de-arături lipită,

Să dea în spic o roadă aurită,
Neprihănirea, — nu din ce sunt eu,
Că-s numai brazdă, Tu ești Dumnezeu,
Și-n spic să-mi fie roada Ta slăvită.

Și vreau în taina sfintei alipiri,
Eu tot mai mic să fiu și Tu mai mare,
Până când tot ce sunt pe rând dispăre...
Până-mi aduci sublimele simțiri...
Până-mi iei sacul ros al vechii firi...
Și mă îmbraci în haina Ta de soare.

La Roma

În primele trei secole ale Bisericii, creștinii au întâmpinat prigoane crunte, dar au înscris în Cartea veșniciei eroismul credinței.

Pe vechiul drum cu lespezi reci,
Pe unde fără grijă treci,
Martirii au înscris o carte
Cu litere însângerate,
Care nu se mai șterg în veci.

O lume-ntreagă s-a sculat
De la opincă la-mpărat,
Și-au vrut Biserica să piară
Credința sfântă să dispară;
Însă creștinii n-au cedat.

Aici, pe-acest drumeag pietros,
A fost pârjolul nemilos,
Prigoana cea mai înfocată
Din câte au lovit vreodată
În ucenicii lui Hristos.

Cu ură i-au măcelărit,
Și i-au tăiat, i-au schingiuit,
I-au pus să ardă pe altare,
Să fie sfârtecați de fiare,
Dar ei — cei frânți — au biruit.

Au renunțat la bogății,
Și chiar la soarta celor vii,
Au ales chinul, suferința,
Dar nu și-au lepădat credința,

Și nici nădejdea-n veșnicii.

Acum, prietene drumeț,
N-auzi din cer un glas măreț?
Te cheamă cei plecați 'nainte
Să stai în rândurile sfinte
Lângă Isus cu orice preț!

Nu renunța la ce-ai primit,
La darul harului slăvit!
Mai e puțin și Domnul vine,
Cu răsplătirile divine;
Fii credincios pân' la sfârșit !

Anul de îndurare

E-atâta dulce bunătate
În minunatul an cincizeci!
Ni-s datorile iertate,
Și robii dezlegați pe veci.

Trăim în anul de-ndurare,
În anul sfânt de jubileu;
Cu-atâta pace și iertare
Turnate de la Dumnezeu!

E anul care-n har aduce
Frăția celor credincioși,
În veacurile de la cruce,
Până la vecii luminoși.

E anul sfânt de veselie,
Cu scoaterea de sub poveri:
Din întuneric și robie,
Până la culmea de-nvieri.

E anu-ntoarcerii acasă;
O, fraților, veniți cu noi,
Căci Dumnezeu ne-a'ntins o masă
Cu slava zilei de apoi!

Sunați din trâmbița cea mare,
Și steagul ridicați-l sus:
E anul sfânt de îndurare
În jertfa Domnului Isus!

Nu se vinde moștenirea !

Pentru ce vă scoateți la vânzare,
Moștenirea sfântă, oameni buni?
Nu vă vindeți pe parale chioare
Tot ce-aveți mai scump de la străbuni!

Nu se vinde pe un blid de linte
Nici pe tone de argint bătut,
Numele din Cartea vieții sfinte
Și nici dreptul de întâi-născut.

Nu se vinde firul de mătase
Ce ne leagă în mănunchi de har;
Nici opincile acelea roase
Pe cărarea sfântului hotar.

N-aruncați pe piață Legământul,
Chiar dacă e criză și e greu;
E mai scumpă decât tot pământul
Sfânta-vă credință-n Dumnezeu.

N-aruncați în vânt și în risipă
Candela iubirii la gunoi,
Nu vă vindeți Cerul într-o clipă,
Când ispita vine peste voi.

Licitațiile lumii strigă
Să ne vindem vatra cu tăciuni,
Să scăpăm de praz și mămăligă,
De Scriptură și de rugăciuni.

Ne promit scârboasa lor comoară:
Treizeci de arginți, ca altădat';
Ne oferă viață mai ușoară,
Și un alt Hristos modernizat.

Dar nu vindem ce e sfânt și veșnic
Nicăieri în lume, și nicidecum!
Nu se vând luminile din sfeșnic,
Și nici stropii Sângelui preasfânt!

Frații mei, nu vindeți moștenirea
Din Scriptura ce-a ajuns la noi;
Căci în ea e viața, nemurirea,
Și nădejdea veacului de-apoi!

Iertat

Eu sunt călăul de la cruce.
 Cu mâini nebune și năuce,
 Și cu ciocanul blestemat
 Și cuiele ce-au destupat
 În Trupul sfânt și preacurat,
 Izvoarele de sânge.

Eu n-am avut crucea romană,
 Ci alta, mai contemporană.
 De-atâtea ori L-am răstignit,
 Am dat în cuiul ruginit,
 Nesimțitor am tot lovit
 În spinii din coroană.

Dar sângele țâșnea șuvoaie
 Ca apele de prin zăvoaie
 Și s-a întins pe mâna mea,
 Pe fața mea, în viața mea,
 Și sângele Lui îmi dădea
 A vieții Lui văpaie.

Eu sunt călăul din pustie,
 Întors de Hrist' la-mpărăție.
 Azi port un steag desfășurat,
 Pe care-i scris că-al meu păcat
 Isus l-a șters, și sunt iertat,
 Iertat pe veșnicie.

În Palma Ta

Primește, Mire Preaiubit,
 Cântarea dorurilor dragă,
 Am adunat în ea smerit
 Iubirea inimii întregă.

M-ai așezat în Palma Ta
 De Dumnezeu Atotputernic,
 Să simt în rănilor din ea
 Ce har fierbinte e-n Jertfelnic.

Să știu că nu sunt frunză-n vânt,
 Purtat încolo și înapoi,
 Că m-ai lipit cu legământ

De sângele Jertfei de pace.

Că nicaieri și nicidecum,
Nu-i loc mai scump aici în vale,
Mai plin de-al Cerului parfum,
Ca-n palmele iubirii Tale.

În ceasul cel mai neguros,
Al blestematelor ispite,
Stau lângă șanțul dureros
Săpat de cuiele cumplite.

Și nu m-ajunge nici un rău
În palma Ta izbăvitoare:
Nici răcnetele de călău,
Nici laudele-nșelătoare.

În Palma Ta de Dumnezeu
Te uiți cu-atâta bunătate
La mersul meu, la chipul meu,
Cum ai privi la nestemate.

Acolo-n palma Ta, Isus,
În brazda smulsă de piroane,
M-ai învelit și m-ai ascuns
De-ale vrăjmașului capcane.

Și niciodată n-am visat
Atât noian de strălucire:
Când alții, Doamne, m-au scuipat
Tu-mi dai sărutul de iubire...

Primește, azi cântarea mea
Și versurile-nlăcrimate;
Le scriu ascuns în Palma Ta,
În rănilor-Ți însângerate...

Atoatedătătorul

O, Dumnezeul bogăției
Și-al ploilor târzii de har,
Doar pașii Tăi varsă belșugul,
Și toate ni le dai în dar.

Te rugăm, iartă-ne păcatul:

Azi nu ne mai gândim cu dor
Să-Ți mulțumim că Tu ești Sfântul,
Milos—Atoatedătător.

Ne dai belșug de îndurare,
Ca-n Oaza păcii la Elim,
Și-aștepți ca să venim să-Ți spunem,
Atâta doar, un „Mulțumim!”

Te uiți la noi cum rupem pâinea,
Și bem din apa de izvor,
Dar nu-Ți aducem mulțumire
Că ești Atoatedătător.

Cât e de larg și mare cerul,
Din infinit în infinit,
E și măsura bogăției
Ce-o dai acelu preaiubit.

Dar iartă-ne că vedem sacii
Și grâul, pâinea la cuptor,
Însă nu Te vedem pe Tine,
Slăvit—Atoatedătător.

Ce daruri scumpe și frumoase,
Din Cerul Tău mereu ne dai!
Și nu se-ntâmplă niciodată
Când cerem, să ne spui că n-ai.

Iar noi, vai, umbre călătoare,
După ce ne-am hrănit de zor,
Nici nu ne mai gândim la Tine,
Preabun - Atoatedătător.

Și Tu mai ții deschisă mâna?
...Ba încă torni daruri cerești,
Chiar peste cei care Te scuipă;
Și ne arăți CE MARE EȘTI !

Cuvântul

Dă-mi cuvântul îndurării, Tu, Izvor de îndurare!
Să vestesc în lume harul și iubirea Ta cea mare.

Dă-mi cuvântul așteptării, cu răbdare și credință!

Ca să știu că Tu în luptă dai izbânda-n umilință.

Dă-mi cuvântul bucuriei, Tu, Izvor de bucurie!
Ca să știu că și-n durere Slava-Ți aparține Ție.

Dă-mi cuvântul mângăierii, care schimbă rău-n bine,
Să aștept, Isuse, mila care vine de la Tine.

Dă-mi cuvântul bunătații chiar când ura e stăpână,
Să Te vadă, O Isuse, cei cu fruntea în țărână.

Dă-mi cuvântul biruinței, Doamne, Stânca, Cetățuia.
Adăpostul meu de-apururi, Slavă Ție, Aliluia!

Halloween

Găsim ascunsă-n calendare
O noapte cu nume străin:
Ies oamenii cu felinare,
Copiii strigă-n gura mare,
E trick-or-treat și Holloween.

Toți poartă măști de carnaval,
Dar nu în chip frumos, senin,
Ci vrăjitori cu lungi mantale,
De draci cu fețe infernale,
În mascarada Holloween.

Nu-i sărbătoare religioasă,
Ci una plină de venin,
Când, uite, oamenii îi lasă
Pe demoni să le intre-n casă
Și râd cu ei la Holloween.

E noaptea când toți se distrează,
Pe seama lui Satan hain,
Și nu se mai înfricoșează
De focul iadului cu groază,
Ci spun că-i basm de Halloween.

Păi, cum să le mai fie teamă,
De locul veșnicului chin,
Când în costume de catrană,
Strigoii și vampirii cheamă,
Pe toți la dans de Halloween?

Nu-i doar o noapte de prosteală
 Din glumele lui Nastratin,
 Ci-i o minciuna care-nșeală,
 Otravă, vin de ameteală,
 Un tric amar de Halloween.

Mă-ntreabă unii câteodată
 De ce nu ies la Halloween?
 De ce nu-mi las copiii-n zloată
 În haina cea întunecată?
 Le spun atât: „Eu sunt creștin!” -

Dacă-ai fost pe la Golgota...

Dacă-ai fost pe la Golgota și din lanțuri ai fost scos,
 Umblă azi pe Calea Crucii ca oștean al lui Hristos!

Dacă vina ți-a fost ștearsă, lasă traiul rușinos;
 Tu ai fost chemat la slavă, tu ești fala lui Hristos!

Dacă te-a spălat Izvorul Sângelui cel prețios;
 Vezi că lumea te privește, ești minunea lui Hristos!

Dacă unii râd de tine, c-ai rămas un credincios,
 Tu fii și mai plin de râvnă, martor viu al Hristos!

Dacă-n jur e întuneric, și-ntunericul e gros,
 Luminează și arată frumusețea lui Hristos!

Dacă simți ispita lumii, cum te-atrage mlădios,
 Fugi de ea, respinge-i pofta, tu ești robul lui Hristos!

Dacă te lovește aprig duhul rău și mincinos,
 Tu trăiește adevărul și răbdarea lui Hristos!

Dacă n-ai nici o izbândă, totul pare de prisos,
 Să nu cazi în disperare, ești în școala lui Hristos!

Dacă ai primit Chemarea, nu mai ești de-aici de jos;
 Tu ești cetățean al slavei, tu ești frate cu Hristos!

Dacă te-ai născut din Duhul, Duhul slavei maiestos,
 Ia pe umeri crucea, frate, și urmează-L pe Hristos!

Un colț de galaxie!

Un colț de galaxie...,
și-atâta măreție,
Ai pus aici, Părinte,
sub zarea albăstrie!
Ai chibzuit pământul
cu-atâta drag și dor,
Să fie printre aștri,
un semn nemuritor.

Privești cu bucurie
acest bulbuc de tină,
Cum ai privi o perlă
scăldată în lumină;
Și îl îmbraci într-una
cu-a slăvilor manta,
De parc-ai spune:
„Iată, bijuteria Mea!”

Aici, Tu Preaslăvitul,
din Tronul de domnie,
Din infinitul slavei,
Te-ai umilit în glie;
Și-ai scris o carte nouă
cu-al dragostei priboi,
Punând iscălitura
de har și peste noi!

Te-ai pogorât în praful
de plâns și făr'delege,
Și ai sfințit Pământul
cu pașii Tăi de Rege.
E mult, e mult de-atuncea,
de când ai vizitat
Un colț de galaxie,
dar noi nu Te-am uitat!

Betleeme, Beetleeme...

Betleeme, Beetleeme! Ce sublim e al tău nume!
 Căpetenie smerită a cetăților din lume!
 Locul tău e fără seamăn, preaslăvită-i cinstea ta,
 Căci în tine coborât-a Dumnezeu cu slava Sa.

Din atâtea mii de locuri, harfele psaltirii cântă
 Despre apele de-odihnă și pășunea ta cea sfântă;
 Peste veacuri și milenii, tu în veci de veci rămâi,
 Betleem — cetatea Pâinii și a Snopului dintâi.

De sub cetine stinghere, un izvor cu apă dulce,
 Șopotește printre holde: când mai râde, când mai plânge.
 Sunt copiii, ciobănașii, care zburdă printre miei,
 Și e geamătul Rahelei după copilașii ei.

Simt aici pământul umed, încă are stropi de rouă,
 Strălucind cu untdelemnul ungerii de viață nouă:
 Samuel vede pe David, un copil cu păr bălai,
 Și solemn îl unge rege pe mezinul lui Ișai.

S-a'mplinit slovă cu slovă a profeților vestire:
 „Pân' la Șilo va fi-n Iuda un toiag de cârmuire”.
 Universu-ntreg așteaptă, e momentul profețit,
 Dar ești gata, Beetleeme? Iată, Șilo a venit!

De la Tronul îndurării, din înaltele coline,
 Scara Cerului de aur s-a proptit în grajd la tine;
 Și din zarea veșniciei, din al slăvilor cuprins,
 De la sânul cald de Tată, Fiul veșnic s-a desprins.

Și Acel făr' de-nceputuri, Începutul tuturoră,
 Cel ce-i Alfa și Omega, și Apusul și-Aurora,
 Cu obârșia dincolo de secundă și minut,
 Unsul Se pogoară-n fire, „și-un Copil ni s-a născut!

Tatăl Își trimite Fiul, Beetleeme, azi la tine
 Să-L amestece-n țărână, să-L îngroape în suspine;
 Și în staulul cu paie, și cu fân și cu trifoi,
 Fiul Lui să-Și doarmă-n pace primul somn aici la noi.

O, adâncă, necuprinsă, e slăvita-nțelepciune,
 Care-acolo într-o iesle slava slăvilor o pune;
 Și în locul cel mai tainic, cel mai mic de pe pământ,
 Hotărăște să Se nască Însuși Dumnezeu Preasfânt.

Cerșetorul

Într-o zi de iarnă rece, se făcea că într-un sat
A ajuns în drumeție chiar slăvitul Împărat;
Adică, mai clar să fie, așa-am auzit și eu,
Că trecea prin satu-acela Însuși Bunul Dumnezeu.

Dar Și-a luat o haină ruptă, ponosită, de pe jos
Ca să nu cunoască nimeni că era Isus Hristos.
Când ajunse-n sat Preasfântul, era noaptea de Ajun:
Sărbătoare, veselie, cum e numai la Crăciun.

Oamenii veneau cu toții și cântau de Lerui-ler,
Ca să facă bucurie unui cuvios boier,
Care-n casa lui chemase niște oaspeți importanți,
Doar cucoane și prințese, cavaleri și dorobanți;

Căci banchetul, vedeți bine, nu era pentru cizmari,
Ci pentru boieri ca dânsul, oameni mari și demnitari.
Iar în curte toți copiii îi cântau un Plugușor,
Că se zguduia pământul când pocneau din biciul lor;

Alții cântau Vifleemul..., și se-ntinse mare haz
Când îi agățară Caprei zurgălăii de grumaz.
Dar deodată Cerșetorul... cu toiagul de moșneag,
Se-ndreptă înspre boierul care se uita din prag.

— Nu știi dacă ai la masă..., te întreb, măria-ta,
Ai un loc și pentru mine, ca să pot și eu cina?
— Pleacă de aici la stână, nu vezi că miroși a oi?
Du-te-n grajd și stai în paie! Du-te cu ai tăi de-un soi!

... Trist se-ntoarse Cerșetorul, și desculț cum se ducea,
Urma cuielor cu sânge în zăpadă se vedea.
Și-n ogradă călușarii începură iar vârtos,
O colindă creștinească, despre steaua lui Hristos.

... Da, povestea mea e veche. Poate însă și acum
Domnul tot din poartă-n poartă bate obosit de drum.
Trece azi pe-aici Slăvitul, Dumnezeu, Emanuel;
Oare va găsi Betanii, sau doar grajduri pentru El?

Colind

Doamne, ce umile straie,
 Ai avut la noi în paie!
 Ca să Te iubim
 Și să Te slăvim,
 Cu lacrimi șiroaie!

Ai venit din zare-albastră,
 Și din slava Ta măiastră,
 Sfinte Pruncușor,
 Legănat cu dor
 În durerea noastră.

Ai venit în lumea morții
 Să ne schimbi și nouă sorții,
 Lângă noi să stai,
 Pacea să ne-o dai,
 În adâncul nopții.

Ai venit să rupi zăvoare,
 Și cătuși de la picioare;
 Să aduci din Cer
 Pentru cei ce pier
 Zi de sărbătoare.

Ai venit să dai putere,
 Har ceresc și mângăiere;
 Ai venit să-mbraci
 Pe cei mai săraci,
 Pentru înviere.

La ieslea cea săracă

La ieslea cea săracă
 Se-aude foșnet sfânt:
 Sărind peste-o băltoacă
 Vin îngeri să petreacă
 Pe Domnul ce Se-mbracă
 În haina de pământ.

Serăfii de lumină
 Sandalele își scot
 Și-adânc I se închină,
 Celui Ce-a vrut să vină

În lumea de ruină,
Iehova Savaot.

Din zarea de aramă
Se-adună la sălaș
Arhangeli de seamă
Și calcă-ncet, cu teamă,
Căci într-un colț o mamă
Adoarme-un Copilaș.

E liniște și pace
În grajd la Betleem,
Doar oile buimace
Se uită cum dincoace
Cuvântul trup se face,
Să fie ce suntem.

Aieva este oare?
Se poate-așa ceva?
Din slăvi nepieritoare,
Cel Necuprins de zare
În paie să coboare,
Și trup ca noi să ia?

O, Bun venit, Iubire,
În glodul nostru greu!
Isuse, mântuire!
Isuse, preamărire!
Isuse, nemurire!
Cu noi e Dumnezeu!

Și Te-ai născut...

Și Te-ai născut, Isuse-n Betleem,
În locul cel mai mic de sub blestem,
Ai părăsit înaltul Paradis,
Și Te-ai lăsat în firea noastră-nchis;

Ai vrut în fiecare dintre noi,
Să te-nvelești ca-n scutecele moi;
Și-n inimile noastre să ajungi
Să-Ți faci locaș ca-n ieslea de atunci.

Să Te purtăm, Slăvite Împărat,
Nu într-un chivot de salcâm uscat,

Ci-n suflete aprinse după har,
Tânjind de dorul Țării de cleștar.

...Și-ai coborât de pe cărări de vis
La mă răcinii noștri din abis;
De la strălucitorul Tău palat,
La spinii otrăvitului păcat.

Ca să aprinzi făclile cerești
În bezna suferinței omenești;
Să ne dai nouă, celor muritori,
Speranța revărsatului de zori.

Să Te vedem, Luceafăr Preasfințit,
Ca magii ce-au venit din Răsărit;
În inimă, în suflet, în priviri —
Doar slava sfintei Tale Reveniri.

Umilința

Te-ai coborât la noi, Isuse,
Din uimitoarea Ta splendoare,
În grajd, în iesle, fân și paie,
În întuneric și răcoare.

O, nu-nțelegem ce minune,
Ce taină, trupul Tău ascunde,
C-ai vrut să-Ți legi nemărginirea
De ani și ore și secunde.

Tu n-ai ales palat de aur,
Și nici a regilor odaie,
Ci Te-ai născut umil în iesle:
Un Dumnezeu culcat în paie!

Cezar August, cu fală mare,
A poruncit recensământul;
Iar Tu ne-arăți că-ntotdeauna,
Cei blânzi vor moșteni pământul.

Despoții lumii vin și astăzi
Cu forța lor în arsenale;
Iar Tu Te strângi micuț și gingaș
În scutecele maicii Tale.

Milionarii de la Bursă
Adună banii în chimire;
Iar Tu, sărac, ne-nveți secretul,
Că harul e în umilire.

Așa a fost de când e lumea:
Cine-i bogat are puterea;
Dar Tu, Putermicul lui Iacov,
Smerit, împarți cu noi durerea.

...Ne-ai învățat ce-i umilința
Și ce înseamnă ascultare,
Când ai venit la noi, Isuse,
Un copilaș la Întrupare.

Un chip de rob

Ce necuprins adânc de har,
Ce înălțimi de strălucire,
Au fost atunci când Dumnezeu
A pus pecetea Lui în fire!

Când peste ghemul de pământ,
A stat cu mâinile întinse
Și a suflat în nări de lut
Suflarea vieții Lui nestinse.

A prins atunci țărâna chip
Din chipul Feței Lui divine,
Asemănarea cu Cel sfânt,
În harul slăvilor senine.

Și s-a văzut în univers
Puterea Domnului măreață,
Când peste noi Și-a oglindit
Cel Nevăzut slăvita-I Față.

...Dar a mai fost un ceas de har
Așa cum n-a mai fost vreodată,
Când Dumnezeu a coborât,
În lumea noastră frământată.

Când Nevăzutul a luat chip
În vasul spart de la fântână,
Și-asemănarea de mormânt

A firii noastre de țărână.

Isuse, Tu să vii la noi,
Pân' la a grajdului copaie?
Să iei chiar Tu un chip de rob,
Și să Te ghemuiești în paie?

Da, se va spune-n univers
În veșnicii fără hotare,
Că Dumnezeu e Dragoste,
Și Dragostea e cea mai mare!

Primele lacrimi

Din infinita Cerului mărire,
Dintr-un senin sublim de nemurire,
Din necuprinse zări de Paradis,
Doi ochi micuți în iesle s-au deschis.

Gingași ca două flori de lăcrămioară,
Senini ca soarele de primăvară,
Și-au deschis pleoapele doi ochi la noi,
În Betleem, în staulul de oi.

Acolo-n scutecele de iubire,
A venit Domnul jos în omenire:
Un Copilaș cum n-a mai fost nicicând
Născut în firea noastră de pământ.

Dar iată, ochii plini de har și slavă
S-au umezit ca roua în duminică;
Primele lacrimi, ca doi stropi de har,
Au apărut în colțul din hambar.

De ce plângi, Copilaș fără păcate?
Oare ce rană-n pieptul Tău se zbate?
Sau ai văzut, Maria cum plângea,
Și-ai vrut să plângi atunci și Tu cu ea?

Dintr-o feștilă care-n grajd străluce,
A tresărit o umbră ca de cruce:
Da, Doamne, ai venit la cei ce plâng,
La cei ce tac și sub poveri se frâng.

Două mărele pline de lumină

Alunecă dincoace de retină;
Și-au fost atunci obrații precurați
Întâia oară-n lacrimi scâldați.

...Un felinar stă agățat de grindă,
O mamă cântă dulce o colindă,
Și-un ciobănaș îngână din cimpoi...
Isuse, bun venit să plângi cu noi!

Meditație la iesle

Ne întâlnim, Isuse, dar nu ca altădată,
O, Dumnezeu slăvite, cu Fața luminată!
Mirați stăm lângă Tine... dar ești așa schimbat,
Că nu Te recunoaștem, Stăpâne înălțat.

Ești Cel ce ești, Același, mărirea Ta nu trece!
Dar unde-i diadema, coroana Ta de rege?
Și unde Ți-e hlămidă? Ai scos-o bucuros,
Să Te-ncălzești în zdrențele noastre aici jos?

A tremurat Horebul încremenit de teamă,
Când Ți-ai oprit pe creste picioarele de-aramă;
Dar cum să Te cunoaștem în gunguritul blând
Al fiului Mariei, ca Pruncușor flămând?

Cu mâna Ta stăpână ai despicat în două
Cândva talazul mării, croind o cale nouă;
Dar azi cu mâinișoare plâpânde de copil,
O mângâi pe măicuță, cu zâmbetul umil.

Cândva ai zis „Lumină”, și s-a făcut lumină,
Când stelele pornit-au făclile să-și țină;
Iar azi Tu, Domnul slavei, să dormi într-un bordei,
Și-n colț doar o feștilă să-ți dea lumina ei?

Ne întâlnim, Isuse, dar nu ca altădată,
Și nu știm ce să-Ți spunem, căci vorba ni-e uscată...
Un Dumnezeu ca Tine, să vină jos la noi,
Să doarmă într-o iesle, în grajd, lângă gunoi ?

De-ar fi ceva să-Ți cerem, n-ar fi, Doamne, mărirea;
Ți-am cere ca și nouă să vii să ne schimbi firea,
Să ne înveți răbdarea, iubirea, mila Ta,
Pe calea umilinței să știm și noi umbla...

Tronul măririi

Lângă un pătuț în paie, într-o iesle cu fâneață,
Se adună să se-nchine Oastea cerului măreață;
Îngerii cu aripi albe, și cu chipul luminos,
Vin aici și-nngenunchează lângă Tronul lui Hristos.

Nu-i un tron săpat în fildeș, baldachin cu perle n-are,
Nu-i împrejmuț cu aur, nici cu trepte și covoare;
Dar aici la noi în paie, în cătunul cel uitat,
În Efrata cea săracă, Dumnezeu S-a întrupat.

Paji de neam cu pasul nobil, aici nu vin să se-arate,
Doar ascunse prin unghere, niște oi stau răsfirate.
Însă din Împărăția nevăzutului hotar,
Iată, îngerii coboară sub al grajdului umbrar.

Vin din slavă și lumină, vin la noi în noaptea sfântă,
Vin cu harfe să colinde, și se bucură, și cântă;
Nu le pasă de mirosul umed și cu iz de fân,
Când aici în ieslea rece doarme-al Cerului Stăpân.

...Lângă un pătuț în paie, într-o iesle cu fâneață,
Se adună să se-nchine Oastea cerului măreață;
Cum să stea ei sus în ceruri, când slăvitul Domn Preasfânt
Și-a mutat Tronul măririi într-un grajd de pe pământ ?

Nu alegeți spuma lumii

Nu alegeți spuma lumii cu modele de eroi;
Ci lăsați să se-odihnească Duhul Slavei peste voi!

Nu iubiți slava deșartă, pofta firii s-o treziți,
Ca să nu vă ispitească, pentru fire să trăiți.

Ci uitați-vă la Domnul, și la suferința Lui;
Ca să știți că fără cruce, nici coroană-n slavă nu-i.

Nu-l ascultați pe vrăjmașul care rage ca un leu,
Ca să nu vă-ntoarcă pașii de la sfântul Dumnezeu.

Învățați din rugăciunea Domnului Isus Hristos,
Că pe Munte-i biruința pentru luptele de jos.

Har bogat și bucurie

Doamne-ascultă-ne dorința
Ce se-ndreaptă către Tine:
Dă-ne har și bucurie
În tot anul care vine.

Har bogat și bucurie,—
Ca să știm că-ntotdeauna
Tu ne-aduci iubirea, pacea,
Și ne potolești furtuna.

Har bogat și bucurie, —
Ca-ntre noi, în adunare,
Să se vadă, să se știe,
Că ai locul de onoare!

Har bogat și bucurie,
Fericire, sănătate, —
Ca-ntre noi să nu mai fie
Decât dragostea de frate.

Har bogat și bucurie,
Și nespusă îndurare, —
S-avem inimi iertătoare,
S-avem râvnă în lucrare.

Har bogat și bucurie, —
Ca să mergem înainte
Cu senin de raze sfinte,
Cu iubirea mai fierbinte.

Har bogat și bucurie, —
Toamnă mir de vindecare
Peste inima zdrobită
Peste rana care doare.

Har bogat și bucurie, —
Până când veni-vei iară
Să ne iei la Tine, Doamne,
Sus, în glorioasa Țară!

Harul...

Cum dai, Isuse, harul ? — eu nu știu...
 De unde-aduci atâtea mângăieri,
 Și râuri sfinte-n sufletul pustiu,
 Izvoare nesecate-n clocot viu,
 Ca apa proaspetelor primăveri ?

Cum torni, Isuse, mirul Tău de har
 Pe rănille deschise ce zvâcnesc?
 Cum pui în lacrimi gustul de nectar,
 Cum pui narcize-ntr-un ciulin amar,
 Și-ntr-un gunoi bujorul Tău ceresc?

Ce har, Isuse, torni îmbelșugat
 Atunci când pier speranțele din noi?
 Și-aduci un răsărit la înserat,
 Sărutul Tău pe-obrazu-nlăcrimat,
 Atunci când vin furtunile șuvoi?

Cum dai puteri, Isuse, celui prins
 În miriștea ispitelor cu spini,
 Și-i dai curaj să calce neînvinș
 Peste cărbunii jarului aprins,
 De parc-ar fi-n grădinile de crini ?

Cum faci minunea zorilor de zi,
 După o noapte neagră de coșmar?
 Și în tristețea căilor pustii,
 Îmi întinzi mesele de bucurii
 Și îmi ungi capul cu balsam de har...

Cum știi să vii la noi cu pacea Ta
 Când sub povară gemem și strigăm?
 Și când durerea nimeni nu ne-o ia
 Ne dai un har ca să răzbim prin ea...
 Cum știi să vii la noi când Te chemăm?

Te rog, nimic nu-mi da din tot ce vreau,
 Dacă ce vreau mă rupe de Hristos!
 Mai bine sub poveri, strivit să stau,
 Decât să gust plăcerile ce-mi iau
 Splendoarea harului Tău maiestos!

Dă-ne, Doamne, azi și nouă . . .

Dă-ne, Doamne, azi și nouă bucuriile cerești;
Ca în nopțile de veghe, frica să ne-o potolești.

Dă-ne, Doamne, ca lui Noe un curaj de heruvim,
Chiar dac-am rămâne singuri, noi voioși să Te slujim.

Dă-ne și privirea blândă a lui Iacov, care-n vis
Vedeă îngerii cum calcă pe cărări de Paradis.

Dă-ne o credința tare în Cuvântul Tău cel bun,
Cum avea Caleb odată, și Iosua al lui Nun.

Dă-ne și lira lui David, harfa sfintelor cântări,
Să ne ridicăm din pulberi către Țărmlul altor zări.

Dă-ne glasul lui Ilie, care-a stat în rugăciuni
Și-a rostit doar adevărul într-un secol de minciuni.

Dă-ne inima Mariei, să păstrăm și noi cu dor
Ale harului cuvinte, ca și apa-ntr-un izvor.

Adă-n sfânta adunare pacea stoarsă din Cuvânt.
Ca să fim toți o suflare, o simțire și un gând.

Și unește-ne cu Cerul, în slăvite bucurii,
Preamărindu-Ți al Tău Nume, până iarăși ai să vii.

Fiți binecubântați !

Fiți binecubântați de Domnul
Cu pace, preaiubiții mei,
Care mi-ați fost de mângâiere
În anii buni și-n anii grei.

Să vă păzească Bunul Tată
De vântul gândului vrăjmaș;
Și să rămâneți lângă Domnul,
În luminosul Lui făgaș.

Fiți binecubântați de Domnul
Voi toți cei care vă numiți

Surori și frați, părtași la slavă,
Într-o familie uniți.

Ați fost legați ca snop în holdă,
Cu cel mai trainic legământ;
Ați fost chemați la-mpărăție,
Să moșteniți un nou pământ.

Fiți binecuvântați cu harul
De-a fi părtași la bucurii,
La mese cu bucate sfinte
Din ale Cerului țării.

Să nu vă fie niciodată
Cuprinsă inima de dor
După o slavă trecătoare
Și-al lumii gust amăgitor.

Fiți mai uniți în zile rele,
Când unii vă vor alunga;
Mai strâns lipiți-vă de Domnul
Oricât de mulți s-ar lepăda.

Fiți binecuvântați de Domnul,
Cu tot ce are mai frumos,
Nemărginita bogăție
A Domnului Isus Hristos!

Fiule

Fiule, îți las cuvântul,
Sfânt pe care l-am primit
De la cei care 'nainte
În credință au murit.

Căci veni-vor timpuri grele
Ani cumpliți și dureroși,
De-ncercare și prigoană
Pentru toți cei credincioși.

Batjocoritorii lumii
Pătimaș ne vor lovi,
Și chiar între frați atuncea
Dragostea se va răci.

Pentru bani și pentru fală
Mulți se vor îndepărta
De la calea cea îngustă
Și ca Iuda vor pleca.

Oamenii vor fi obraznici,
Trufași, neascultători,
Fără dragoste firească,
Îngâmfaiți și vânzători.

Tu păstrează-te-n credință,
Rob cu sufletul curat;
Neclintit și plin de râvnă
Pentru Marele-mpărat!

Lumea poate să-ți ofere
Tot ce are pe pământ;
Dar să știi că-s doar gunoaie
Putregaiie de mormânt.

Unde sunt cuceritorii:
Gingis-Han și Macedon?
Hitler, și Nimrod, și Carol,
Stalin, Cezar, Napoleon ?

Praf și pulbere-n cenușă,
Fără urmă s-au topit.
Dar Hristos în veci rămâne
Domnul slavei proslăvit.

Tu, stegar la-mpărăție,
Trâmbițaș de vremuri noi,
De la jertfa pentru Domnul
Să nu dai nicicând 'napoi!

Îți las moștenirea sfântă,
Pentru Veacul luminos,
Avuția cea mai mare, —
E credința în Hristos!

Mulțumesc

Mulțumesc, slăvit Părinte,
Pentru anul cel mai greu,
Cel mai trist și singuratec
De când merg sub curcubeu.

Mulțumesc pentru toți frații
Ce mi-au fost prieteni dragi,
Și mi-au dat ca mângâiere
Mierea florilor de fragi.

Dă răsplata T a cerească
Peste cei care-au rămas
Lângă mine, lângă Tine,
În al tulburării ceas.

Mulțumesc și pentru-aceia
Care-au vrut în planul lor
Să mă lase fără aripi,
Ca să nu mai pot să zbor.

Doamne, nu le ține-n seamă
Vorbele și pumnii răi;
Adă pace și iubire
Între toți copiii Tăi.

Dar dacă de-acum 'nainte
Versuri n-am să pot să scriu,
Nu te supăra pe mine,
Dumnezeul meu cel viu.

Mi s-a frânt chitara-n două,
Sub piciorul necurat,
Mi-a rămas doar doina-n suflăt,
Și stingher câte-un oftăt.

Dar Îți mulțumesc, Isuse,
Că prin toate, înțelept,
M-ai ținut mereu de mână,
Și m-ai dus pe drumul drept.

Nimeni, nimeni nu-i ca Tine,
Dumnezeu pe Tron ceresc;
Azi cu fruntea în țărână,
Pentru toate-Ți mulțumesc!

Vă doresc...

Vă doresc, frați de credință,
Și surori de har divin,
Apă proaspătă din stâncă,
Apă ca la Refidim.

Din câmpiile Efratei
Bunul Tată să vă dea
Pâinea îngerilor caldă,
Să nu mergeți fără ea.

Zidurile dușmănoase
Cadă ca la Ierihon;
Să vă sprijinească Domnul
Ca în valea Aialon.

La popasul înserării
Când ajungeți ca drumeți,
Mângâieri și pace dulce
Ca-n Betania s-aveți.

Iar în nopțile de veghe
S-auziți pe Domnul sfânt
Din Horeb cum vă vorbește
Într-un susur lin și blând.

Și când plângeți într-un Patmos,
Sau Betezdă, sau Elim,
Să vă lumineze slava
Noului Ierusalim.

Cântările Treptelor

Adaptări versificate ale Psalmilor numiți „ai treptelor”

1. Psalmul 120 Către Domnul strig...

Către Domnul strig în strâmtorarea mare
Și El mă ascultă, îmi dă ușurare.
Ferește-mă, Doamne, de bârfă, minciună,
De limba semeață, de mintea nebună.

Ce oare dau spinii din vorba vicleană?
Ce altceva poate ieși decât rană?
Săgeți ascuțite aprinse cu smoală
Și foc de rășină cu fum de răscoală !

Vai, vai, locuiesc la Meșec cu străinii,
În șatra Chedarului cu beduinii;
Căci pașii m-au dus pe cărarea amară
În locul pustiei, departe de țară.

Destul! Nu mai vreau să trăiesc lepădarea,
Și nici între dășmani să simt apăsarea;
Când eu le vorbesc de iubire și pace,
Îndată războiul întrânșii se coace.

Mă-ntorc azi acasă, cu hainele rupte,
Și inima frântă, strivită în lupte;
Ajută-mă, Doamne, pe căile-Ți drepte,
La Templu s-ajung pe slăvitele trepte.

2. Psalmul 121 Îmi ridic ochii...

Îmi ridic ochii spre munții
Ce s-au agățat de nori...
Și mă-ntreb, de-acolo oare
Poate mila să coboare
Peste bieții muritori?

Ajutorul meu îmi vine
De la Domnul Savaot,
De la Dumnezeu Preasfântul
Care a-ntocmit pământul,
Și domnește peste tot.

Numai de la El coboară
Pacea sufletului meu;
Am în brațul Lui cel tare
Cea mai bună apărare
Și-adăpost în ceasul greu.

Da, oricât de rău ispita
Și furtuna m-ar lovi,
Știu că El stă lângă mine,
Chiar în valea cu suspine,
Pe cărările pustii.

Iată că nu dormitează,
Preaslăvitul Veghetor;
Dacă mă lovesc vrăjmașii,
Domnul îmi păzește pașii,
Ca să fiu învingător.

Și-ntr-o zi eu voi ajunge
Peste munții de bazalt,
În a Cerului tărie,
În slăvita-mpărăție
Lângă Domnul Preaînalt.

3. Psalmul 122 Tresalt de bucurie

Tresalt de bucurie, ca-n zori de sărbătoare,
Când cineva mă cheamă să merg la adunare:
„Vino cu noi, hai vino, la Casa Domnului,
Să stăm la umbra sfântă, umbra Sionului...”

Ierusalime sfinte, Cetate minunată!
Ești giuvaer din soare, făcut dintr-o bucată,
Ce perlă sclipitoare..., rămân înmărmurit
În raza dimineții, la porți de mărgărit'.

Ierusalime sfinte, la ceasul de-nchinare,
Iată cum vin la tine ca razele de soare,
Famiile toate, în șiruri mii și mii,
Oștirile de seamă, ai Domnului copii.

Ierusalime sfinte, Cetate preacurată,
Cu scaune alese de dreptă judecată,
Cu tronul de domnie din fildeș poleit,
Pentru Fiul lui David, anume pregătit.

Rugați-vă într-una ca Domnul să îmbrace
Ierusalimul astăzi în hainele de pace.
Voi, cei iubiți de Domnul, iubiți cetatea Sa,
Și El cu bucurie odihnă vă va da.

Șalom, o pace dulce, din slavile sublime,
Să-ți fie între ziduri mereu, Ierusalime;
Și liniștea deplină în casele domnești,
Și binecuvântarea ca-n veci să strălucești.

Din pricina acelor ce-s dragii mei în casă,
Și pentru cei cu care stau liniștit la masă,
Doresc pacea să fie eternă-n sânul tău,
Să te ferească Domnul de piaza celui rău.

Pentru măreața Casă a Domnului măririi,
Doresc de fericire să-ți murmure zefirii.
Când dă puhoi cohorta dușmanilor hapsâni,
Să te păzească Domnul în sfintele Lui mâini.

Tresalt de bucurie, ca-n zori de sărbătoare
Când pot și eu pe alții să-i chem la adunare:
„Veniți, veniți cu toții! Pe trepte, lângă prag,
Chiar Dumnezeu ne-așteaptă cu zâmbetul Lui drag.”

4. Psalmul 123 La Tine-mi ridic ochii...

La Tine-mi ridic ochii, Slăvite El-Şadai,
Cel ce în înălțime, în strălucire stai,
Cel ce tronezi cu slavă și lumea stăpânești,
Tu, Alfa-și-Omega, slăvite Cel-Ce-Ești!

La Domnul ne sunt ochii, și țintă ne rămân,
Așa cum privesc robii la mâna de stăpân;
Așa cum ochii roabei nu scapă din clipiri
Mâna stăpânei sale, topind-o în iubiri.

Așa ne uităm, Doamne, la mâna Ta de Crai,
Un semn, un gest de rege, porunca să ne-o dai.
Arată-Ți îndurarea, ne scapă din nevoi,
O, Dumnezeuul nostru, ai milă și de noi!

Ne iartă îndrăzneala, dar ne-a ajuns la os...
Și biciul și prigoana, și cnutul dureros;
Ne-am săturat de râsul hainilor vrăjmași,
De ura-nverșunată a ochilor trufași.

La Tine-mi ridic ochii, Slăvite El-Şadai,
Te-aștept ca raza blândă pe florile de mai,
Adu-ți de noi aminte, de sfântul legământ,
Și izbăvește, Doamne, poporul Tău cel sfânt.

5. Psalmul 124 De n-ar fi fost Domnul

De n-ar fi fost Domnul cu noi în vâltoare,
De n-ar fi fost Domnul, puternic și mare,
Cu noi din pierzare atunci să ne scape
De n-ar fi fost Domnul Slăvitul, aproape...

Să spună acum Israel, să ne spună,
Să nu-și lege gura nici vorba lui bună;
De n-ar fi fost Domnul în tabăra noastră
Prin volbura neagră, în ora sihastră...

Când s-au ridicat toți dușmanii de-odată
Cu ură demonică, ură-nfocată,
Ne-ar fi înghițit în vârtejul de ape,
Când valuri cumplite erau să ne-ngroape.

Bulboane de râuri pornite în pripă
Au vrut să ne-nghită-n a morții risipă
Talazul năpraznic cu nemernicie
S-a vrut un mormânt de puhoi să ne fie.

Dar slavă în veci, și în veci preamărire,
Slăvitului Domn ce ne-a scos din pieire,
Căci El n-a lăsat să ne prindă dușmanul,
Și nici să ne rupă-n bucăți buzduganul.

Cum scapă gazela din colții de fiară
Și n-o mai ajunge nici labă, nici ghiară;
Cum scapă o vrabie slabă și mică
Din lațul prinsorii când lațul se strică,

Așa ne-a scăpat și pe noi Salvatorul
Când ne-amenința pățimaș vânătorul.
Da, lațul s-a rupt ca un coș de nuiete,
Și noi am scăpat din cătușele grele.

O, Doamne, doar Numele Tău ne mai ține,
Și sprijinul nostru e numai în Tine,
În Tine, Acel ce grăindu-Ți Cuvântul,
Făcut-ai și cerul înalt și pământul.

6. Psalmul 125

Cei ce se încred în Domnul

Cei ce se încred în Domnul și în harul Său bogat
Sunt ca stânca neclintită din Sionul luminat.
Nu se zguduie-n furtună, nici sub vânturile reci,
Nici în groaza de cutremur, ci stă întărit pe veci.

Și cum e Ierusalimul tot de munți înconjurat,
Ca o fortăreață tare, un loc bine apărat,
Așa înconjoară Domnul, apărându-l de atac,
Pe poporul Său cu cinste de acum și până-n veac.

Căci toiagul asupririi și ciomagul celor răi,
Nu va rămânea într-una pe răscumpărații Săi,
Ei sunt moștenirea-I sfântă, sunt poporul Său ales,
Și în holda fără delegii n-au ce merge la cules.

Doamne, varsă-ți îndurarea de belșug peste cei buni,
Peste cei ce stau în turmă, în mănoasele-Ți pășuni.
Despre cei care apucă pe căi rele și fac rău,
Doamne, știi să faci dreptate, să-Ți păzești poporul Tău.

Cei ce se încred în Tine și în harul Tău bogat,
Sunt ca stânca neclintită din Sionul luminat,
Vrem statornici în credință, să purtăm al Tău drapel;
Doamne, pacea, pacea sfântă, fie peste Israel!

7. Psalmul 126 Ce har și ce răpire...

Ce har și ce răpire de slavă și extaz,
Ce stropi de fericire curgeau pe-al nost' obraz,
Când Tu, Slăvit Iehova, îi aduceai 'napoi
Și Îți umpleai Sionul cu prinșii de război!

Ce vânt de libertate, ce adieri de vis,
Ce nesfârșite haruri, O Doamne, ne-ai deschis,
Când fii Tăi din gherle veneau către Sion.
Și se-adunau toți robii lângă Slăvitu-Ți Tron!

Atunci ne era plină și gura de cântări
Și inima cu laude, și ochii de visări;
Urale de mărire Îți înălțam din piept,
Strigam că ești mărețul Elohe înțelept.

Pe străzile cetății și până-n depărtări
Se înălțau voioase urale și cântări:
„Da, Domnul plin de milă, făcut-a lucruri mari
Cu zdrențăroșii lumii, cu robii opincari.”

O, Doamne Milostive, mai uită-Te la noi,
Arată-Ți iar puterea în prinșii de război!
Adu-i pe toți acasă din chinul cel mai crud,
Ca râurile păcii în văile din sud!

Privim numai la Tine, și semănăm plângând,
Și aruncăm grăunții cu lacrimi în pământ;
Dar ne-om întoarce-odată, la seceriș bogat,
Cu snopi de bucurie, cum nu s-a mai visat.

Ce har și ce răpire de slavă și extaz
Va fi atunci, O, Doamne, când din al morții iaz
Ne vei lua la Tine în strângerea din nori,
Să fim pe totdeauna ai Tăi moștenitori...

8. Psalmul 127

Dacă nu zidește Domnul...

Dacă nu zidește Domnul, Meșterul cel iscusit,
 Dacă nu zidește casa Cel care ne-a făurit...
 În zadar lucrează-ntr-una și ridică ziduri mari,
 În zadar clădesc cu trudă cei mai pricepuți zidari.

Dacă nu păzește Domnul o cetate, un oraș,
 În zadar o tot păzește chiar și cel mai brav ostaș,
 Dacă Domnul nu veghează iubitor cu mâna Lui,
 În zadar se strâng pe ziduri gârziile-mpăratului.

Vă sculați de dimineață, dar degeaba vă sculați,
 Vă culcați târziu în noapte, și degeaba vă culcați...
 Muncă multă, dar nu-i pâine când Iehova nu e Domn;
 Preaiubiților Lui Domnul le dă pâinea ca în somn.

Iată, fiii sunt comoara, moștenirea cea de preț,
 Rodul pântecelui este pentru slavă nu dispreț.
 Ca săgețile în mâna vitejească de oștean,
 Sunt copiii tinereții, ce se-nalță an de an.

O, ferice de acela care-adună în sălaș
 Fiii, ca săgeți de luptă într-o tolbă de arcaș.
 Căci el nu rămâne singur, de rușine, când se-adun'
 Dușmanii ca să-l înfrunte pe la porți cu gând nebun.

Dacă nu zidește Domnul, Meșterul cel iscusit,
 În zadar zidește omul, căci e tot nefericit.
 Doamne, casa mea să fie nu a mea, ci casa Ta.
 Și atunci vom fi-mpreună fericiți cu toți în ea.

9. Psalmul 128

Ferice de-oricine se teme de Domnul

Ferice de-oricine se teme de Domnul
Și umblă pe căile Lui către Cer,
Căci Brațul Lui tare
Zdrobește zăvoare
Și porți de aramă și juguri de fier.

Te bucuri atunci de lucrările tale,
De lucru-nceput, și de cel isprăvit;
Și nu te apasă
Ocara tăioasă,
Îți merge tot bine și ești fericit.

Nevasta, preascumpă, ca vița de vie,
Așează un zâmbet senin în ciorchini,
La masă adună
Copiii-mpreună
Și-n jurul tău stau ca lăstari de măslini.

Așa e oricine se teme de Domnul:
În casa lui toți sunt binecuvântați,
Acolo-i lumină
Și pace deplină,
Părinți și copii, în iubire legați.

O frate, să-ți fie mereu înainte
Sionul pe care cu toți îl iubim;
Să guști mântuirea,
Să vezi fericirea
Cetății luminilor, Ierusalim.

Să vezi moștenirea-n copii cum străluce:
Nevasta bunică, și tu bunicel,
Nepoții - o droaie,
Ca flori după ploaie...
Da! Pacea să fie peste Israel!

10. Ps. 129

Destul, destul m-au asuprit

Destul, destul m-au asuprit
 Din frageda mea tinerețe,
 Și m-au călcat și m-au robot,
 Și-n cloaca lor m-au tăvălit
 Cu mâinile lor hrăpărețe.

Destul, destul și-au bătut joc,
 Dar nu m-au biruit tiranii,
 Mi-au zis și prost, și dobitoc,
 Dar n-au putut lovi deloc
 Numele meu cu bolovani.

Și nu m-au biruit atunci
 Când au arat cu plugul urii
 Spinarea mea cu brazde lungi,
 Când mi-au săpat pe față dungi,
 Plugarii blestematei furii.

Căci Dumnezeuul meu e sfânt,
 Și face-n veci numai dreptate:
 El legăturile le-a frânt,
 Și m-a-mbrăcat într-un veșmânt
 De pace și de libertate.

Pe răi, să-i țină-ntr-un hățuș
 De spini amari și pălămidă;
 Ca iarba pe acoperiș
 Să n-aibă nici un seceriș,
 Doar boabele de aguridă.

Și trecătorii când îi văd
 Să dea din cap și să le spună
 „Ați vrut al sfinților prăpăd,
 Le-ați dat otrava de corvăd,
 Acum vedeți cât e de bună ?”

Prin greutăți de orice fel
 Noi mergem însă înainte.
 Avem în deget un inel
 Vom sta pecetluiți cu el,
 Pe treptele Cetății sfinte.

11. Psalmul 130 Din fundul adâncului

Din fundul adâncului, Doamne, Te cheamă
Oftatul din sufletul meu cu durere;
Să ia azi aminte urechile Tale
La geamătul meu înecat în tăcere.

Da, sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul
Ca bulgării gliei sărutul din rouă,
Ca pânza legată ce-așteaptă-n catarge
Un vânt s-o împingă spre lumea cea nouă.

Căci, cine-ar putea să mai stea în picioare
Când Tu, Preaslăvite, cu sabia-n mână
Ți-ai pune 'nainte păcatele mele,
Eu — firul de abur, un ghem de țărână?

Dar toată nădejdea mi-am pus-o în Domnul,
În marele har, și-n iertarea promisă,
Cu Făgăduința Lui plină de soare
Am ochii spre Cer la fereastra deschisă.

Da, sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul,
Mai mult decât straja de noapte târzie
Așteaptă să vadă venind dimineața
Și zorii s-aprindă cereasca făclie.

...Așteaptă-L pe Domnul și tu, Israele,
Căci El te îmbracă în strai de rubine,
La El e belșug de răscumpărare,
Și, pune-ți nădejdea în harul ce vine!

12. Psalmul 131

N-am o inimă-ngâmfată

Doamne...
N-am o inimă-ngâmfată,
Tu mă vezi cât sunt de mic
N-am privirile trufașe
Nu mă laud cu nimic.

Lucrurile prea înalte,
N-am dorința să le-apuc,
Pe la oamenii cu vază
Nu mă laud că mă duc.

Dimpotrivă, mie-mi place
Să fiu pașnic, liniștit,
Ca un prunc în poala mamei,
Înțercat și fericit.

Da, așa mă simt de bine,
Ca și pruncul înțercat,
Când sunt, Doamne, lângă Tine,
Și de Tine mângăiat!

Nimeni, nimeni nu-i ca Domnul!
El rămâne credincios...
Israele, pune-ți soarta
Și nădejdea în Hristos!

13. Psalmul 132 Aminte adu-Ți, PreaÎnalte Părinte

Aminte adu-Ți, Prea Înalte Părinte,
De robul Tău David, prin câte-a trecut;
Dar și de-nțeleptele lui jurăminte
Pe care din inimă Ți le-a făcut.

„Eu nu vreau să gust nici odihna nici somnul,”
(Spunea împăratul cu glasul lui frânt)
„Până ce nu voi găsi pentru Domnul
Un loc de odihnă aici pe pământ!”

Atunci se vorbea despre el la Efrata,
Și iată-l în țarina de la Iaar.
— Ce vrea împăratul aici cu lopata?
— Aici se gândește să-nalțe altar...

Veniți dar cu toții, veniți de departe,
Să ne închinăm, ca demult la Sinai,
Veniți la locașul în care se-mparte
Lumină și viață și slavă din Rai.

Umili Te rugăm, Prea Înalte, coboară
Și cortul Ți-L pune alături de noi,
Și slava din chivotul Tău o presară
Ca roua pe urmele pașilor Tăi.

Iar preoții Tăi în odăjdii frumoase
De neprihănire să vină cântând,
Și toți credincioșii cu fețe voioase
Să strige „Mărire!” cu zel și avânt.

Da, Domnul chiar El Și-a ales locuința,
Spunând, „Iată locul ce Mi l-am dorit,
Aici voi turna mântuirea, credința,
Și peste cel slab, peste cel obidit.

*Iar preoții Mei în odăjdii frumoase
De neprihănire veni-vor cântând,
Și toți credincioșii cu fețe voioase
Striga-vor „Mărire!” cu zel și avânt.*

Și voi înălța a lui David tărie,
Voi unge pe Fiul lui ca Împărat,
O candelă sus va avea pe vecie,
Și cu strălucire va fi-ncununat. ”

O, Doamne, cu pasul grăbit de departe,
Venim azi la Tine să ne închinăm,
Căci darul iubirii l-am pus deoparte
Ca Ție, doar Ție, acum să Ți-l dăm...

În suflet ne arde, Părinte divine,
Un dor după slava Cetății de sus,
Un dor după clipa-ntâlnirii cu Tine
Un dor după Ziua Ta fără apus.

Mireasa Te-așteaptă, de veacuri e gata,
În inul subțire, curat și preasfânt.
Sămânța lui David! Strigăm „Maranata!”
O vino, Isuse! O vin' mai curând!

14. Ps. 133 Iată, ce plăcut și dulce

Iată ce plăcut și dulce,
Ca un vis de nedescris
Care pân' la noi ajunge,
Zvon ceresc de Paradis...

Așa e când se adună
Frații într-un duh curat,
Și când toți stau împreună
Ca un snop bine legat.

Parcă-s ungerile sfinte
Când Aron îngeunchea
Și uleiul pe veșminte
De pe cap se prelingea;

Un parfum de scorțișoară,
Cu al casiei miros,
De pe barba lui coboară,
Pe odăjdii până jos.

E ca roua cristalină
Ce coboară din Hermon,
Picături dintr-o lumină
Peste munții din Sion.

Da, acolo Domnul pune
Binecuvântarea Sa;
Și acolo daruri bune
Dumnezeu vrea să ne dea.

O, a păcii armonie!
Ad-o, Doamne peste noi,
Viața pentru veșnicie,
Harul vremurilor noi!

15. Psalmul 134 Binecuvântați pe Domnul

*Binecuvântați pe Domnul
voi, toți robii Domnului,*

Care noapte după noapte,
în vegherile curate,
cu suspine și în șoapte,
stați în Casa Domnului
la umbra altarului,
în pridvorul harului.

*Binecuvântați pe Domnul
voi toți robii Domnului,*

Măinile cu bucurie
ridicați-le să fie
chiar în ora cea târzie,
spre mărirea Celui Sfânt,
preaslăvit în legământ
sus în cer și pe pământ.

*Binecuvântați pe Domnul
voi toți robii Domnului!*

El mereu să vă păzească,
din Sion să sprijinească,
El să vă călăuzească,
să pășiți în Casa Lui,
la umbra altarului
în pridvorul harului.

Cuprins

Aceasta-i Golgota	11	Colind	93
Acolo, între aripi	67	Cu El de mână.....	18
Acordează-mi viața.....	63	Cu noi e Însuși Dumnezeu	50
Adu-Ți aminte și de mine	42	Cu răbdare și scredință	25
Ai uitat?.....	37	Cuvântul	87
Am simțit parfumul slavei	22		
Anul de îndurare.....	83	Dă-ne, Doamne, azi și nouă.....	102
A-nviat și pentru mine	44	Da, sunt fiu de Împărat	14
Aș vrea, Isuse.....	81	Da, va veni și Ziua mare	23
Așa era la noi	46	Dacă nu e înviere.....	41
Atoatedătătorul	86	Dacă	51
		Dac-ai fost pe la Golgota	89
Betleeme Betleeme	91	Dar n-avem timp	53
Binecuvântare	6	De unde venim noi.....	7
Binecuvântat să fie.....	38	De-atâtea ori	58
Bucuria mântuirii	33	Deloc	74
		Din El, prin El, și pentru El.....	27
Când iubești	70	Dovada	67
Cândva-ntr-o zi	18	Dumnezeu știe mai bine	20
Cântările Treptelor.....	107		
Ce ai mai scump pe lume?.....	75	E mai bine împreună	60
Cei ce umblă cu Isus	68	Ești Dumnezeu Stăpân	34
Ce-i viața ta	63	Ești la malul Mării Roșii?	17
Cel mai fericit pe lume	16	El e vrednic	58
Cerșetorul	92	Epoletii, vai de ei	26
Cine pe săraci ajută.....	59	Eroul	40

Eu cred în înviere	43	Locul de întâlnire.....	60
Eu tot mă voi bucura	7	Lupta	13
Fiți binecuvântați	102	Mănunchiul de isop.....	76
Fiți buni ispravnici.....	47	Mâna ce ne ține.....	28
Fiecare dă ce are	29	Mântuirea	19
Fiule	103	Mai lasă-l	29
Gaura din steag	71	Mai vino printre noi, Isuse	13
Haina cea nouă	26	Meditație la iesle	98
Har bogat și bucurie	100	Minunea.....	21
Harul	101	Mulțumesc	105
Halloween	88	Ne cheamă Dumnezeu.....	48
Iată zorii dimineții	55	Ne-au spus la ācolile din lume	8
Iertat	85	Nebunul zice în inima lui.....	78
Iehova Rafa.....	45	Nu adunați gunoaie.....	77
Iubirea și răbdarea	19	Nu alegeți spuma lumii	99
În familie.....	72	Nu se vinde moștenirea	84
În lupta vieții.....	54	Nu Te du de lângă noi	39
În Palma Ta	85	Nu te îngrijora	32
În valea cu răzoare.....	22	Numai Domnul	35
Întoarcerea acasă	56	Numai pentru Tine	66
Întrebări	15	O luptă avem toți de luptat.....	65
Într-o zi.....	69	O rămășiță sfântă	79
La Cina Domnului	12	O viață fericită	9
La cor	47	O, izvor al bucuriei	36
La ieslea cea săracă	93	Pălimarul	64
La Roma	82	Păstrează-ți haina albă	72
La trei secunde după moarte	30	Primele lacrimi	97
		Pune frâu	56

Rugăciunea e tămâia	61	Umiliința.....	95
Să nu fim noi, Isuse.....	62	Un chip de rob.....	96
Să nu mă las de Tine.....	52	Un colț de galaxie	90
Să strige doar pietrele?.....	40	Un nou pământ	5
S-a meritat	73	Vă doresc.....	106
Singuranță	31	Văd că oile n-au coarne	57
Stânca	81	Va fi cândva	80
Și Te-ai născut.....	94	Vino, Duh Preasfânt.....	49
Te întreb.....	51	Visul	32
Tronul măririi	99		

